УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ІСУСОВОГО

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ
2015
№ 7-8 (269)

ЯК ДОПОМОГТИ ХВОРІЙ НА АЛКОГОЛІЗМ ЛЮДИНІ? 25 стор.

ДЕКІЛЬКА СЛІВ ПРО РОЗПІЗНАВАННЯ ДУХІВ 28 стор.

ПОМСТА. НЕНАВИДІТИ ЛЕГШЕ, НІЖ ЛЮБИТИ? 30 стор.

З'їзд Апостольства Молитви 2015 у Жовкві

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

МИ НЕ САМІ!

Слава Ісусу Христу!

Найдорожчі наші читачі, подаємо Вам до рук липнево-серпневий випуск «Місіонаря». Тут для Вас Господь відкриє свою Любов через своє Слово, через дотик своєї ласки. Ми, редколегія, завжди надіємося, що «Місіонар» стане постійним Вашим товаришем у подорожі цього життя, а також надійним помічником і вказівником у осягненні єдності з Богом.

Перед тим, як розпочати духовну подорож сторінками «Місіонаря», пропоную у цьому вступі зупинити коротко свою увагу на темі самотності. Чому плачуть мати й батько, хоч у них є діти, і вони щасливі? Звідки сльоза у бабці, якщо в неї є велика родина? Чому інколи сумно і великий жаль у серці в тебе, якщо навколо є люди, які тебе ніби люблять, і ти небайдужий для них? Самотність – важкий, болючий меч, який прошиває наше серце тоді, коли ми не маємо підтримки від наших близьких, не відчуваємо любові чи вдячності від них, не знаходимо порозуміння з ними. Тоді ми почуваємося самі-одні, здається, ніби в цей момент від нас відвернувся сам Господь. Дорогі наші читачі! Дуже важливо, щоб ми зуміли у важкі хвилини самотності, відкинутості з боку людей не втратити відчуття близькості Бога, Його ласки в нашому серці. Ви знаєте: коли ми несемо важкий хрест, який вже віддавна добре в'ївся в наші рамена, і вже не бачимо нікого, хто б нас порятував, тоді настає момент цілковитого покладання на Бога і віддання в Його батьківські милосердні руки, і тоді сльози жалю та смутку перетворюються на сльози духовної радості, в душі настає небесний Божий мир, ласка Божа приносить потіху в наше серце, і ми вже не почуваємося самі, але впевнено відчуваємо внутрішнє Боже світло, тепло Його ласки. Наш хрест вже тоді не такий важкий, як у хвилини самотності й безпорадності. Тепер ми розуміємо слова Христа: «Ярмо моє любе і тягар мій легкий» (Мт. 11:30). Подібний дотик Божої ласки відчув розслаблений, який за тридцять вісім років страждань погубив, можливо, всі надії. І тут несподівано приходить Христос: «Устань, візьми ложе твоє і ходи!» (Ів. 5:8). Так само і жінка, яка хворіла дванадцять років на кровотечу, «витратила на лікарів все, що мала», з радістю почула Христові слова: «Бадьорися, дочко! Віра твоя спасла тебе» (Мт. 9:22).

Отож, бачимо, наскільки важливо не втрачати близькості з Богом, а тим більше, не забувати про те, що Господь є завжди поруч, у найважчі хвилини життя. Хоч провадить нас дорогою хреста, але Він завжди несе хрест разом з нами, а деколи за нас. За допомогою Його Божої ласки ми подолаємо все те, що нас гнітить, знайдемо потіху в горю, вихід із складної ситуації в житті, розвіються наші часто безпідставні переживання і турботи про майбутнє, настане справжній Божий мир у нашому серці, в наших родинах. Завжди пам'ятаймо: ми не самі! З нами Господь. Біжімо до Нього радо, з любов'ю приймаймо Його у Пресвятій Євхаристії. А Він завжди буде поруч, ніколи нас не залишить. ■

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ с. 7

БОРИС І ГЛІБ с. 8

КАЛЕНДАР ЩОДЕННИХ НАМІРЕНЬ НА СЕРПЕНЬ с. 8

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ с. 9

СВ. АВГУСТИН ІППОНСЬКИЙ с. 10

КАЛЕНДАР ЩОДЕННИХ НАМІРЕНЬ НА ВЕРЕСЕНЬ с. 11

СТОРІНКАМИ ЄВАНГЕЛІЯ: НЕДІЛІ ЛИПНЯ с. 12

СТОРІНКАМИ ЄВАНГЕЛІЯ: НЕДІЛІ СЕРПНЯ с. 14

ПОКЛИКАННЯ ДО МОНАШОГО ЖИТТЯ: ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ ВИШКІЛ с. 16

БЕРЕЖЕМО МИНУЛЕ – БУДУЄМО МАЙБУТНЄ с. 19

АПОСТОЛ ПЕТРО ЯК ПРИКЛАД ЩИРОСТІ Й ПОКОРИ с. 21

10 ПЕРЕШКОД У МОЛИТВІ с. 23

ЯК ДОПОМОГТИ ХВОРІЙ НА АЛКОГОЛІЗМ ЛЮДИНІ? с. 25

ЯК МОЛИТИСЯ ЗА НАВЕРНЕННЯ РІДНИХ? с. 26

7 СПОСОБІВ КЕРУВАТИ СВОЇМ ГНІВОМ с. 27

ДЕКІЛЬКА СЛІВ ПРО РОЗПІЗНАВАННЯ ДУХІВ с. 28

ПОМСТА. НЕНАВИДІТИ ЛЕГШЕ, НІЖ ЛЮБИТИ? с. 30

УСМІХНІТЬСЯ! ЖИТТЯ ПРЕКРАСНЕ! с. 31

ПАПА ЗАКЛИКАВ ПУТІНА ДОКЛАСТИ ЗУСИЛЬ ДЛЯ ДОСЯГНЕННЯ МИРУ В УКРАЇНІ с. 32

ЗЦІЛЕННЯ ВІД ПУХЛИНИ МОЗКУ – МОЖЛИВЕ ЧУДО ЗА ЗАСТУПНИЦТВОМ МАТЕРІ ТЕРЕЗИ с. 32

В УКРАЇНІ ЗА ПІВРОКУ ПЕРЕЙМЕНУЮТЬ ПОНАД 870 НАСЕЛЕНИХ ПУНКТІВ с. 32

У США ЗМЕНШУЄТЬСЯ КІЛЬКІСТЬ АБОРТІВ с. 33

У НІГЕРІЇ ВИКРАЛИ СВЯЩЕНИКА, ЄПАРХІЯ ЧЕКАЄ НА ВИМОГИ ЩОДО ВИКУПУ с. 33

В АРХИКАТЕДРАЛЬНОМУ СОБОРІ СВЯТОГО ЮРА У ЛЬВОВІ ВИСТАВИЛИ ДЛЯ ПОЧИТАННЯ УНІКАЛЬНИЙ ОБРАЗ СПАСИТЕЛЯ, НАПИСАНИЙ МАТІР'Ю АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО с. 33

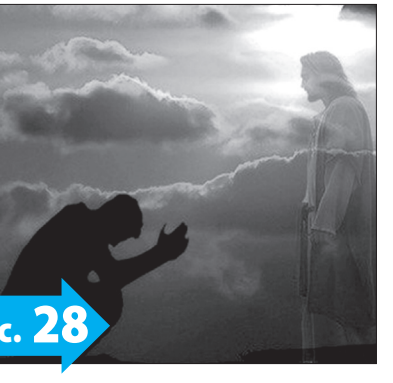

ДИЯКОНСЬКІ СВЯЧЕННЯ У ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ с. 34

ОБЛЕЧИНИ В КРЕХОВІ ТА ПОГОНІ с. 34

ДЕННИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ТАБІР ПІД ГАСЛОМ «ЦЕ Я БУДУЮ СПІЛЬНОТУ!» ВІДБУВСЯ У М. ХЕРСОНІ с. 35

ДУХОВНИЙ ДАРУНОК НА СВЯТО с. 36

В ЖОВКВІ ВІДБУВСЯ ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ З'ЇЗД АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ 2015 с. 38

ДВАДЦЯТЬ ЧОТИРИ ДНІ В ЗОНІ АТО с. 39

«...НАВЧІТЬСЯ ВІД МЕНЕ, БО Я ЛАГІДНИЙ І СУМИРНИЙ СЕРЦЕМ...» с. 40

ЖНИВА, ЯКІ НАЗАВЖДИ ЗАЛИШИЛАСЯ В ПАМ'ЯТІ с. 44

АРХИЄРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА В КОЛИШНЬОМУ УМАНСЬКОМУ ВАСИЛІЯНСЬКОМУ МОНАСТИРІ с. 47

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС с. 49

КРОСВОРД «АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ» с. 50

с. 35

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Заступник Головного редактора
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Радаційна колегія:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Віктор КВАСНІЙ, ЧСВВ

Коректура:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

На обкладинці о. Пантелеймон Саламаха, Протоігумен, з військовими в Маріуполі

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
«Місіонар», вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 255-38-15
e-mail: misionar@ukr.net
Наш сайт: www.misionar.info

Підписано до друку 28.06.2015 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5000 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2015

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

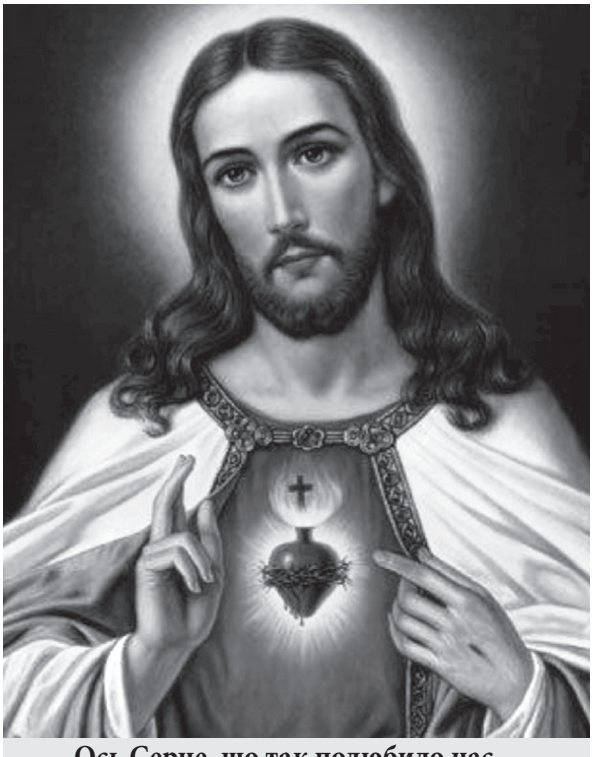

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на липень

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: За політичну відповідальність – щоб її розуміли і практикували як вираз любові.

МІСІЙНИЙ: За бідних в Латинській Америці – за дух братерства в суспільстві.

МІСЦЕВИЙ: За те, щоб ми думали про Україну, не тільки як землю наших дідів, але і землю наших дітей.

ПОКРОВИТЕЛІ: Володимир і Ольга

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на серпень

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Загальний: За волонтерів – за щире служіння потребуючим.

Волонтерство – це покликання до служіння ближнім і одночасно лікування себе від егоїзму. Волонтерські організації, які діють по всьому світі, є дуже цінними, адже вони є «образом Церкви, яка підперезується та схиляється, щоб послужити ближнім, які зазнають труднощів» за прикладом милосердного самарянина, згідно з євангельськими цінностями. «Перебування поруч з людьми, що зазнають труднощів, є живим свідчення лагідності Христа, Який перебуває поруч із людьми кожної епохи», – наголошує Папа Франциск. Багато волонтерів працюють у таборах біженців, де будують мости між людьми різних релігій, культур і національностей. Феномен українських волонтерів, які служать нашим військовим під час війни, показує, як вони змінили хід воєнних подій і наскільки є відданими, свідомими патріотами своєї держави, людьми з великим серцем, яке готові віддати за інших.

Місійний: За відкинених – щоб ми стали ближніми для тих, хто живе на узбіччі суспільства.

Фільм «Втеча із Шоушенка» розповідає про героя другого плану, старенького бібліотекаря в'язниці, якого випускають на волю, після майже всього життя перебування у тюрмі. Він не хоче виходити, але закон каже інше. Що чекає його у світі? Всі друзі залишаються там, родичів не має, його праця не цінна, він нікому не потрібний. Який сенс волі без надії? Повертаючись щодня, після буденної праці у крамниці, до маленької кімнати, де його ніхто не чекає, він вкорочує собі життя... Багато подібних людей живе на землі. Вони не хотіли, або не зуміли схопити просте людське щастя, коли був на те час, а тепер стало пізно. Вони на узбіччі суспільства. І тільки віра й довіра до Бога може врятувати їх від фатальних кроків. Як не склалося б життя, ніколи не можна втрачати надію, завжди можна знайти спосіб чи осіб, не залежно від віку, заради яких з'явиться стимул жити й які допоможуть їм стати щасливими.

Місцевий: За зосередження і свідому присутність вірних на богослужіннях.

На жаль, багато християн вважають відвідування храму тільки приписом і тому перебування в храмі часто наповнене розсіянням та невідповідним настроєм. Є ще такі категорії вірних, які присвячують на молитву тільки «відходи» часу, коли все пороблять у хаті, всіх відвідають, з усіма перебалакають, а тоді вже біжать до церкви. В неділі і свята, якщо немає праці, за яку платять зарплатню, якщо немає маленьких дітей, хворих родичів і ще багатьох важливих причин, кожний християнин, християнка, мали б прийти до храму, де подякували б, попросили благословення на прийдешні дні й отримали б щит від спокус зла. У приготуванні до Святої Літургії допоможе завчасне, нетривале читання Святого Писання, яке заохотить підняти голову над земними клопотами й подумати про перспективу вічності, надихаючи таким чином на добрі, високі думки й заспокоюючи серце, яке б'ється від хвилювання й страху буденних справ.

Покровителі на серпень:

Борис і Гліб

Борис і Гліб – одні з перших святих, канонізованих руською церквою, молодші сини Володимира Святославича. Незабаром після смерті їхнього батька в 1015 році їх обидвох убив, згідно з літописом, старший брат Святополк. Борис загинув на річці Альті 24 липня, а Гліб 5 вересня біля Смоленська. У результаті чотирирічної війни Святополка переміг його молодший брат Ярослав Мудрий. Очевидно, при Ярославі і була почата перша спроба канонізації святих братів. Тоді ж почали складати перші оповідання про їхню загибель. До часів Ярослава відноситься виникнення місцевого культу Бориса і Гліба у Вишгороді, де вони були поховані. Перенесення мощів Бориса і Гліба до нового храму 20 травня 1072 року вважається моментом їхньої остаточної канонізації. Дати їхньої пам'яті, 24 липня, а пізніше і 2 травня (день другого перенесення мощів у 1115 р.), стають руськими святами. Спочатку їх шанували як цілителів, але дуже незабаром Борис і Гліб стають заступниками всіх руських князів як їхні святі родичі. Вони – помічники в битвах, їхнім ім'ям закликають до єдності України-Русі, до припинення міжусобних воєн. ■

КАЛЕНДАР ЩОДЕННИХ НАМІРЕНЬ НА СЕРПЕНЬ

(Молімося в поданих тут наміреннях)

ЧИСЛО	ДЕНЬ	ПОКРОВИТЕЛЬ ДНЯ	НАМІРЕННЯ НА ДЕНЬ
1	сб	Преп. Макрини, сестри св. Василія Вел.; преп. Дія	за тих, хто чинить нам зло
2	нд	**9-а. ⊕ Прор. Іллі**	за спокій сумління і подолання спокус
3	пн	Препп. Симеона й Івана; прор. Єзекиїла	за злагоду між невістками й свекрухами
4	вт	Рівноап. Марії Магдалини	за збереження українських традицій
5	ср	Мучч. Трохима, Теофіла та ін.	за провід Святого Духа у християнських спільнотах
6	чт	† Мучч. Бориса і Гліба, вмуч. Христини	за гідне життя малозабезпечених
7	пт	† Успіння св. Анни, матері Пресв. Богородиці	за родину як Домашню Церкву
8	сб	Муч. Єрмолая й інших	за молодь, яка відійшла від Церкви
9	нд	**10-а. † Вмуч. Пантелеймона, лікаря**	за подружжя, які переживають кризу
10	пн	Апп. Прохора, Ніканора, Тимона й Пармена	за тих, хто шукає роботу
11	вт	Муч. Калиніка	за одержимих злим духом
12	ср	Апп. Сили, Силуана, Андроніка та ін.	за екзорцистів
13	чт	Преп. Євдокима, праведного	за покинутих і знедолених
14	пт	Початок Успінського Посту (Спасівки) Перенес. Чесного Хреста; мучч. Макав.	за любов і злагоду між конфесіями
15	сб	Перенес. мощей первомуч. Стефана	за мир між державами
16	нд	**11-а. Препп. Ісаака, Далмата й Фавста**	за кращу долю України

17	пн	7-ох мучч. Ефеських; препмуч. Євдокії	за поширення Доброї Новини у світі
18	вт	Муч. Євсигнія	за полонених в зоні АТО
19	ср	⊕ **ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЄ**	за родини, які втратили годувальників.
20	чт	Препмуч. Дометія	за християнську свідомість при відвідуванні богослужінь
21	пт	Св. Еміліяна; мучч. Єлевтерія і Леоніда	за заздрісних і безталанних
22	сб	† Ап. Матія	за переслідуваних християн
23	нд	**12-а. Муч. Лаврентія, архидиякона**	за належне приготування до прийняття Св. Тайн
24	пн	Муч. Євпла	за національну свідомість
25	вт	Мучч. Фотія і Аникити	за дівчат, які не можуть вийти заміж
26	ср	Віддання Преображення Преп. Максима, ісповідника	за пошану до батьків
27	чт	Передсв. Успіння † Перенес. мощей преп. Теодосія Печ.	за повагу між чоловіком і дружиною
28	пт	⊕ **УСПІННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ**	за зростання в любові й святості
29	сб	Нерукотворн. Образа ГНІХ; муч. Діомида	за пошану до природи
30	нд	**13-а. Муч. Мирона**	за знедолених і обділених щастям
31	пн	Мучч. Флора й Лавра	за наслідування й свідчення Христа

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на вересень

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Загальний: За можливості для молоді – щоб молодь мала доступ до освіти і роботи.

Здобути добру освіту й згодом роботу – це мрія всіх дітей і батьків. Не всі українці мають можливість вчитися в Європі чи Штатах, а наша держава, яка народилася фактично тільки після Майдану, робить перші кроки, щоб подолати корупцію в вишах, технікумах, в дитячих садочках й усіх інших закладах освіти. Нова влада намагається зробити доступною освіту для обдарованих, хоч і бідних дітей, але саме стан зіпсуття, який і означає «корупція», за всі роки незалежності гальмував цей процес і дозволяв багатим неуспішним у навчанні учням, займати місця у навчальних закладах, а дітей незаможних батьків викидав на узбіччя мудрості. Тепер, на жаль, пожинаємо плоди багатих «обдарованих чад» у всіх ділянках соціального життя. Але Бог справедливий, і рано чи пізно приходить час істини, який розставляє все на свої місця, і Боже благословення сходить саме на тих, хто його потребує і за нього дякує. Як прості, але мудрі рибалки стали апостолами, так і талановиті діти убогих батьків зможуть своїми знаннями розбудувати державу й прославити Господа. ■

Місійний: За катехитів – щоб вони своїм життям підтверджували свою надію.

Катехити – це вчителі, які здобули знання правд християнської віри і мають педагогічні навички, допомогають дітям, а також дорослим глибше пізнавати Бога, виховуватися у Божому законі, який робить кожного християнина, християнку, ніби іншим родом (за словами апостола Павла).

Християни, які тільки охрещені, хоч і відвідують храм, на жаль, іноді дуже мало знають із того, що написано в Євангелії, в катехизмі, про що йдеться на Службі Божій, що означають Святі Тайни, як до них готуватися. Тому саме катехити ще з дитячих років закладають в людині основу християнського віровчення, яке в дорослому житті допоможе їй гідно зустріти труднощі, зосереджено молитися у храмі, не думаючи, коли закінчиться Свята Літургія, допоможе відповісти правильно на покликання, захоронить від вчинків, які роблять погани, і, найголовніше, приведе до вічної, щасливої пристані – неба. Заносімо наші моління до Всевишнього, щоб дари Святого Духа, які сходять на катехитів, мали відгомін у кожній християнській родині й кожній християнській душі. ■

Місцевий: За можливість малозабезпечених отримати гідну медичну допомогу.

Папа Франциск звертаючись до вірних, каже: «Ми не можемо спокійно спати, поки діти помирають від голоду, а старші люди не отримують медичної допомоги». У нашій країні, до цих категорій людей належать ще й малозабезпечені громадяни. Через брак коштів багато наших співвітчизників навіть бояться йти в поліклініку, щоб не дізнатися про діагнози й від цього ще гірше не захворіти. Звичайно, якщо б гроші вдома не рахувати, тоді б ходили і всі, і часто. Ніхто не хоче для себе поганого й ніхто не любить терпіти біль. Бажання жити це один з найважливіших інстинктів, який заклав Творець у людину. Зараз, коли наша країна перебуває у стані війни, непросто є налагодити медичне забезпечення і фінансування з боку держави, але реформи, які анонсує уряд, мають нарешті змінити медичну систему, змінити ставлення до лікарів, які десятиліттями лікують хворих за гроші і вважають себе бідними, змінити страх хворих на радість, коли бачать білий халат, зрештою зробити хворих, малозабезпечених людей здоровими й гідними кращого життя. ■

Покровитель на вересень:

св. Августин Іппонський

Святий Августин – єпископ Іппонський, один із великих святих нерозділеної Християнської Церкви. Його шанують і православні, й католики. Святий народився і помер в Африці, в римській провінції, і молоді роки провів у містах Італії – Римі, Мілані. Один історик відзначив, що як богослов Августин Аврелій був трагічно самотнім у своїй епосі – не було сучасника, здатного відповісти (й заперечити) Августину на його рівні. Окремі припущення святого, не осмислені критично в Західній Церкві, набули плідного розвитку в подальшому католицькому богослов'ї. Для нас же життя і свідчення Августина збережені в його «Сповіді», яка є, перш за все, пам'ятником полум'яної любові до Бога.

Святий Августин Аврелій, за словами сучасних дослідників, «наймолодіжніший» святий. Його хрестоматійний твір «Сповідь» розповідає про складний і сповнений пригод шлях до Бога, про філософські блукання, про напружені пошуки морального ідеалу. Багато хто чув фразу: «Господи, дай мені цнотливість і стриманість – але не зараз». Це

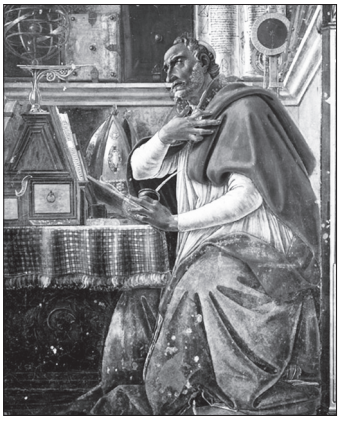

слова святого, який не без жаху згадував зухвалі поривання своєї молодості. Але головний герой книги – не автор, а Бог, до Якого звернені й покаянні стогони душі, і хваління, й непрості запитання. ■

КАЛЕНДАР ЩОДЕННИХ НАМІРЕНЬ НА ВЕРЕСЕНЬ*

(Молімося в поданих тут наміреннях)

ЧИСЛО	ДЕНЬ	ПОКРОВИТЕЛЬ ДНЯ	НАМІРЕННЯ НА ДЕНЬ
1	вт	Муч. Андрія Стратилата й інших	за милосердя до грішників
2	ср	Прор. Самуїла	за спокій сумління і подолання спокус
3	чт	Ап. Тадея; муч. Васси	за злагоду в родинах
4	пт	Мучч. Агатоніка, Северіяна, Зенона та ін.	за мир між ворогуючими
5	сб	Віддання Успіння. Муч. Луппа; свщмч. Іринея Ліонського	за добрий приклад духовних осіб
6	нд	**14-а. Свщмч. Євтихія**	за добрий врожай наших земель
7	пн	Апп. Тита і Вартоломея	за парафіяльних священиків
8	вт	Мучч. Адріяна й Наталії	за терпеливість у важких обствинах
9	ср	Преп. Пімена	за жінок, які трудяться за кордоном
10	чт	Преп. Мойсея Мурина; св. Августина, єп. Іпонського	за тих, хто шукає роботу
11	пт	† Усікновення голови св. Івана Христителя	за навернення грішників
12	сб	Свв. Олександра, Івана, Павла, патріярхів Царгородських	за повернення Європи до джерел моралі
13	нд	**15-а. † Покладення пояса Пресв. Богородиці**	за покинутих і знедолених
14	пн	† Початок Церковного року преп. Симеона Стовпника	за кар'єристів і марнотратних
15	вт	Муч. Маманта; св. Івана Посника, патр. Царгород.	за мир між державами
16	ср	Свщмч. Антима, єп. Нікомидії; преп. Теоктиста	за людей, ожержимих помстою
17	чт	Свщмч. Вавили, єп. Антіохії; прор. Мойсея Боговидця	за поширення Доброї Новини у Китаї
18	пт	Прор. Захарії, батька св. Івана Христ.	за охорону дітей від поганого впливу інтернету
19	сб	Чудо арх. Михаїла; мучч. Євдоксія й ін.	за родини, які втратили годувальників
20	нд	**16-а. Передсв. Різдва Пресв. Богородиці.** **Муч. Созонта**	за християнську свідомість при відвідуванні богослужінь
21	пн	**⊕ РІЗДВО ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ**	за тих, хто в немочах лежать
22	вт	Праведних Йоакима й Анни; муч. Северіяна	за переслідуваних християн
23	ср	Мучч. Минодори, Митродори й Німфодори	за належне приготування до прийняття Святих Тайн
24	чт	Преп. Теодори Олександрійської	за навернення Північної Кореї
25	пт	Віддання Різдва Пресв. Богородиці Свщмч. Автонома	за подолання корупції
26	сб	Передсвяття Воздвиження Свщмч. Корнилія	за пошану до батьків
27	нд	**17-а. ⊕ ВОЗДВИЖЕННЯ ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО**	за духівників чернечих Чинів і Згромаджень
28	пн	Вмуч. Микити	за нашу владу й за її служіння українському народу
29	вт	Вмуч. Євфимії	за пошану до природи
30	ср	Мучч. Софії та її дочок: Віри, Надії й Любові	за цінування і пошану людського життя

* Для кращого впорядкування свого щоденного молитовного життя подаємо для читачів «Місіонаря», особливо для членів Апостольства молитви, цей Календар щоденних молитовних намірень. Таким чином, молячись у звичних місячних наміреннях, варто додавати і наміреня на сьогоднішній день.

СТОРІНКАМИ ЄВАНГЕЛІЯ: Неділі липня

«Нове життя!» (Мт. 8:28 – 9:1)

бр. Антоній КАНЮК, ЧСВВ

«Тоді все місто вийшло Ісусові назустріч, і, побачивши його, просили, щоб відійшов з їхніх околиць» (Мт. 8:34). Що ж вони зробили? Злякались і не хотіли слухати Христа, а Він натомість поважає їх і дає вибір. Мешканці цього міста зробили свій вибір, а ми?

Важливо є цей вибір зробити відважно. Нам потрібний внутрішній переворот, не порушення рівноваги, але прорив із рутини. Вивільнення серця від тривог і щоденних клопотів. Щоб здійснити цей переворот, потрібна відвага, щоб не кидати себе в неспокій невгамовними зусиллями, бо все це може закінчитися безнадією. Варто звертати усе своє єство до Бога, також треба повірити у те, що лише Бог може зробити цю переміну серця.

Часто кажемо: «Все, розпочинаю нове життя». Але що потрібно зробити, щоб це нове життя настало? Варто почати думати і діяти, як абсолютно нова особистість. Для того, щоб отримати від життя щось нове, слід розпочати багато чого нового робити по-іншому. Будьмо креативними, думаймо позитивно. Поставмо для себе конкретні цілі на щодень і регулярно перевіряймо, чи вони правильні. Робімо кожну справу з любов'ю. Розпочинаймо жити, любити. Використовуймо свій потенціал, щоб робити те, до чого ми покликані. Досить уже жалітися на життя, варто відкрити його по-новому.

Розпочнімо втілювати мрію нашого життя. Живімо… Знайдімо своє джерело натхнення та ті ідеали, які наближатимуть до Творця. Працюймо над собою. І життя буде сповнене щастям, бо у ньому буде присутній Бог.

Будьмо присутні тут і зараз. Розпочинаймо життя з Богом рішуче. Будьмо щасливими.

Бути щасливим – це не емоції людини, а її свідомий вибір. ■

«Віра і прощення!» (Мт. 9:1-8)

Ірина ШТИКАЛО, катехит

В цьому уривку цікаво показано віру і прощення. Наші будні сповнені цілком протилежного. Бажаємо іншим зла, між нами панують ненависть, заздрість, війна. Відчутний брак любові та милосердя. Нічого не зробимо за помахом палички, лише наполеглива праця може дати рясні плоди.

Першими свідками віри в Ісуса Христа були Його учні, апостоли. Після Вознесіння вони розійшлися по світу проповідуючи про воскреслого Христа. Їхня віра була живою, бо запалила не одне серце для Бога. Вони зазнавали гонінь та переслідувань. Усі, крім апостола Івана, померли мученицькою смертю.

Важко повірити, що навіть тепер у вільному світі є також мученики за віру. Диявол шукає різні нагоди для свого панування. Все починається з думки, що потім переростає у дію.

Земне життя людини обмежене, тому варто його не витрачати на дурниці. Учені довели, що в середньому ми тратимо на сон 27 років свого життя, 20 років отримуємо трудовий стаж, 12 років тратимо на навчання, 3 роки для відпочинку, а 1 рік не робимо нічого. А скільки часу ми присвячуємо для Бога? Від цього і залежить наша віра. Пригадаймо собі, коли востаннє були на реколекціях, їздили на прощу чи читали з сім'єю Слово Боже? Ми як творіння маємо віддавати шану своєму Творцю.

Для примирення потрібно дві особи, а для прощення лише одна. У Тайні Сповіді ми чуємо щось подібне, як почув параліти: «Бадьорися, Сину, твої гріхи відпускаються...» У сповідальниці нас чекає сам Бог, Який прощає нам наші провини і дає надію, що будемо разом у Царстві Небесному. Отож, до зустрічі... ■

«Повірте!» (Мт. 9:27-35)

бр. Стефан ДУДА, ЧСВВ

Перед нами уривок, що розповідає про два чергових зцілення, які чинить Христос над двома сліпцями та німим, який мав біса… Задумаймося, що мають спільного ці люди? В них було відібрано дві найнеобхідніші здатності, завдяки яким можна повноцінно існувати у світі, – зір і мову. Без них людина значною мірою втрачає контакт з навколишнім середовищем, вона відходить на маргінес суспільного життя і переважно залишається сам-на-сам зі своєю неміччю. Часто на таких людей падає тавро «неповноцінних» чи «другорядних», і таке ставлення завдає їм чималих страждань. Коли людина є сліпою чи німою, та й зрештою це стосується всіх хвороб, часто біль приносить не саме захворювання, а наслідки, які з нього випливають. Саме з цим тягарем своєї хвороби і прийшли до Христа ці люди. Ними керувало гаряче бажання позбутися своєї немочі і знову повернутися до нормального життя. Але з чим зустрічає їх Ісус? Він ставить перед ними єдину вимогу – повірити у те, що Він може їх зцілити. Саме їхня віра відіграла визначальну роль у зціленні. Віра є відповіддю на Божу пропозицію зцілення, і тільки вона надає Богові можливість прийти до нас зі своїм прощенням. Зцілення, яке йде від Бога, охоплює всі сфери людського життя. Даруючи людині фізичне зцілення, Господь безумовно очищує її духовно, а натомість прощення гріхів є вірним провісником і предтечею оздоровлення фізичного. Це можемо побачити на прикладах тих, хто звертався до Ісуса з проханням про зцілення від тілесних недуг, але перше, що робить Христос, – зцілює від недуг гріховних, так показуючи, що нам слід перше шукати здоров'я духовного, а фізичне буде наслідком. ■

«Справжнє джерело!» (Мт. 14:14-22)

Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК, катехит

Господь є джерелом добра для людини. Поза Богом, поза правдою людина не може бути щасливою і задоволеною. Кожна євангельська історія говорить нам про Божу любов, про важливість віри і надії на Його милосердя і доброту.

Люди йшли за Христом і потрапили у пустинне місце, де з часом відчули голод. Можна було піти в сусіднє село і купити харчів, але Христос показав їм інший шлях, що для Бога нема нічого неможливого, і той, хто знаходиться біля свого Творця, не відчуває недостачі.

У цей день знайшлося лише п'ять хлібів і дві риби, але Ісус силою свого благословення нагодував ними п'ять тисяч людей. Усі наситилися, і залишилося ще дванадцять кошиків крихт.

Чудесне помноження хлібів є прообразом Пресвятої Євхаристії. Христос поблагословив поживу, розламав і дав учням, а учні – людям. Подібне відбулося на Тайній вечері, подібне стається під час Святої Літургії. Христос через руки священиків насичує людські душі Небесним хлібом, своєю ласкою і благословенням. Той, хто пізнав правдивого Бога, отримав немовби фундамент свого життя, він знайшов мир, радість, свободу.

Вибраний народ, коли ішов через пустиню до обіцяної землі, отримував з неба манну, так і кожен з нас, як паломник, потребує Небесного Хліба – Христа, щоб розуміти себе, свою життєву дорогу. Бог відкриває перед нами свої обійми і запрошує нас до розмови через молитву, до єднання у Святому Причасті. Потрібно лише нашого бажання бути з Ним, слухати Його, щоб Він наситив наше серце невимовною радістю і щастям. А все інше нам додасться. ■

СТОРІНКАМИ ЄВАНГЕЛІЯ: Неділі серпня

«Заспокойтесь!» (Мт. 14:22-34)

бр. Віталій ПАВЛЮК, ЧСВВ

Нерідко в житті потрапляємо в ситуації, які діють на нас так, як розбурхане море на апостолів. Це може бути важка хвороба, труднощі в родині, на роботі. Багато нещасть, небезпек, бід можуть нас захитати й викликати страх. Цей євангельський епізод навчає нас, що в усіх «бурях життя» ми не самі. Наш Спаситель наближається до нас і мовить: «Заспокойтесь, – це Я, не страхайтесь!» (Мт. 14:27). Приходить до нас наш Господь, аби втихомирити бурю, яка наганяє страх. Його «прихід» може бути різним, але, будьмо певні, Він точно прийде. В кінці бачимо, що інші апостоли, побачивши чудо, вклонилися Христові та визнали, що Він – Син Божий. Через те чудо апостоли глибше пізнали Ісуса Христа. Ідучи по розбурханих хвилях і втихомирюючи бурю, Він явив Себе апостолам як Той, Хто має цілковиту владу над водними стихіями і ворожими надприродними силами. Той, Хто зцілює, рятує, подає руку допомоги, плече підтримки. Христос, який перший виходить на зустріч людині, бо любить і прагне її спасіння. ■

«Як ми віримо в Бога?» (Мт. 17:14-23)

бр. Матей КРАВЧИШИН, ЧСВВ

«Роде невірний та розбещений, доки мені з вами бути?» (Мт. 17:17). Такими словами звертається Христос до своїх учнів. Адже найближчі люди, які оточували Ісуса, не змогли зцілити юнака. Основною перешкодою було маловір'я. Здавалося б дивним, що учні, які щодня знаходяться поряд, спілкуються з живим Богом, ідуть пліч-о-пліч по життєвій стежині, не мають сильної віри…

У сучасному світі можна побачити безліч величних храмів, багато вірувань і побожних людей. Почути цікавих розмов, які містять Господнє ім'я. Дуже часто при захопленні промовляємо: «О Господи, це прекрасно», а коли наступає горе, запитуємо: «чому так, Боже?», а далі благаємо: «Допоможи!». Виглядає, що можна водночас бути і дуже близько Бога, говорити про Нього, пам'ятати Його, і дуже далеко. Людям є надто важко повірити у Творця, присутність Якого є очевидною, але невидимою.

Цей уривок з св. Письма дає нам нагоду задуматись: якою є наша віра? Чи це просто ірраціональне поняття, чи "машинально" промовлені сотні різних молитов, чи віра зводиться лише до виконання недільного обов'язку відвідин храму? Як ми віримо в Бога? Які вчинки підкріплюють віру? Кого і як наслідувати, щоб отримати життя вічне? Запитання, з відповіддю на які не слід зволікати, потрібно зазирнути у внутрішній світ, зупинитися на мить, бути чесними з самими собою, і навчитися вірити, бути вірними, плекати свою віру. ■

«Пробач!» (Мт. 18:23-35)

бр. Йосафат КОВАЛЮК, ЧСВВ

«Тому Царство Небесне схоже на царя, що хотів звести рахунки з слугами своїми…» (Мт. 18:23).

Буває так, що у нашому житті, ми маємо різні конфлікти: з рідними, з друзями, або просто із знайомими. Вони часто закінчуються образами, сварками, наклепами, ненавистю один до одного. Часто є так, що найрідніші люди, носячи в серці гнів і неприязнь, можуть не спілкуватися довгі роки. Основна причина таких вчинків – нездатність вміти прощати іншим. Деяким людям є навіть важко уявити, як можна комусь пробачити. А ще важчим є переступити через себе і ска-

зати слово «пробач». Ми забуваємо, що є ще більшими боржниками перед самим Богом, бо через свої гріхи ображаємо Його кожного дня. Але через безмежне своє милосердя Бог приймає нас такими, якими ми є, і через Святу Тайну Сповіді прощає усі вчинені гріхи. Інколи дуже важко себе перебороти і подати ближньому руку миру, але ми повинні пам'ятати, що без прощення всім тим, які нас образили, Господь не простить і наших гріхів: «Коли ви прощатимете людям їхні провини, то й Отець ваш небесний простить вам. А коли ви не будете прощати людям, то й Отець ваш небесний не простить вам провин ваших» (Мт.6:14-15).

Отже, нехай наше прощення ближнім стане взірцем того прощення, яке уділяє нам сам Господь Бог. ■

«Богові - все можливо!» (Мт. 19:16-26)

Мар'яна ШИНДЮК, катехит

«Учителю! Що доброго маю чинити, щоб мати життя вічне?» (Мт. 19:16). Сьогодні цікавий час, коли перед людиною відкривається безліч горизонтів і можливостей. Пропозиції світу вельми привабливі: заможні люди мають все, і навіть різні життєві труднощі їм пережити набагато легше, якщо кишені набиті грошима; для них відкриті всі двері, і всюди їх зустрічають з усмішкою. На них дивляться, як на банкомат, і іноді псевдо-друзі завдають найбільше ударів у спину. Заможні люди часто живуть в брехні диявола, який навішає їм багато кольорових обіцянок, а всю гірку правду зазвичай смакують самі. Багато заможних людей намагаються іти за Христом, ходять до церкви, моляться і розриваються між «двома панами». Їм найважче, бо чим менше людина має, тим вільніша вона є, чим більше людина довіряє Богові, а не собі, тим легше їй літати і дихати в цьому світі. Варто задуматися і визначитися, що важливіше для нас сьогодні: Бог чи мамона? Слід не прив'язуватися до матеріальних речей, щоб коли Ісус скаже "…йди за мною" (Мт. 19:21), ми все лишили і з великою любов'ю і покорою пішли за Ним. Це унікальна можливість, не кожен чує цю фразу, та варто бути готовим завжди. ■

«Шукай!» (Мт. 21:33-42)

бр. Давид КОЗИН, ЧСВВ

Через притчу Господь, звертаючись до первосвящеників і фарисеїв, вказує на гріх юдейського народу. Бог, як милосердний батько, як Великий Виноградар виноградника життя, дає землю людині, піклуючись про юдеїв, сам робить все, що мали б зробити робітники: насаджує виноградник, обгороджує надійною огорожею – Божими заповідями і законом, для охорони людини від зла, а їм залишає лишень зберігати і дбати про доручене.

На превеликий жаль у теперішній час швидкими темпами ростуть фарисейство і лукавство у суспільстві. Всіх наповнює жадоба розкішного життя, через що людина відступає від Бога і не помічає навколо себе тих, хто дійсно потребує допомоги і спасіння. Духовність зникає, а на її місце виходить аморальність. Все ж лицемірство буде викорінене Господом, бо ж тепер обробляється новий сад життя, новий виноградник, де все є під Богом, він обведений новою огорожею – Святим Євангелієм і Божественними Заповідями. Основою такого життя є: «Камінь, що відкинули будівничі, став каменем наріжним. Від Господа це сталося і дивне воно в очах наших». Цим каменем є Христос Бог, Якого послав Отець. Навіть попри те, що Його відкинули і вбили будівничі, Він є основою нашого спасіння, яке очікувало все людство.

Людина повинна шукати той наріжний камінь – шукати Ісуса Христа як Людину і Сина Божого, і на ньому будувати своє християнське моральне і духовне життя, і лише, якщо вона це зробить, – успадкує від Христа вічне життя в Царстві нашого Батька. ■

ПОКЛИКАННЯ ДО МОНАШОГО ЖИТТЯ: інтелектуальний вишкіл

Побувши якийсь час у крехівському монастирі, кандидат поволі починає розуміти уклад чернечого життя і до нього звикати. Але у вересні (а так звичайно буває і в більшості чернечих спільнот) розпочинається ще одна важлива праця оцих перших років монашого життя – лекції. Чернець не може перебувати у незнанні щодо свого покликання, вибору і стану. Звичайно, кандидати становлять одну групу. Іншу – новики, тобто новопосвячені у ченці, які вже носять чернечий одяг, але ще проходять так звану канонічну річну пробу – новіціят.

Лекцій буває небагато – до трьох на день. Передовсім кандидати вивчають катехизм. На жаль, в Україні з'явилося масове явище: люди вірять в Бога, але дуже мало про нього знають. Але Ісус Христос недарма навчав своїх слухачів притчами і повченнями, розповідав їм про Бога, який є нашим люблячим Отцем, і про Боже Провидіння та гаряче бажання спасення для людей. Всю Христову, Божу науку зберігає та охороняє свята Церква, а щоб люди могли її краще розуміти, вона укладає катехизми, в яких наука Христова викладена систематично. Наші вірні люблять багато молитися, але забувають, що «віра із слухання, а слухання через слово Христове» (Рм. 10:17). Тому часто залишаються у невіданні, релігійно неосвічені. Ченці, які посвятилися Богові, повинні знати, на якій основі вони стоять, як то колись євангелист Лука писав до Теофіла: «вирішив і я, вивідавши про все докладно від початків, тобі написати за порядком, високодостойний Теофіле, щоб ти знав стійкість науки, яку ти прийняв» (Лк. 1:3-4).

Важливою темою, яку викладають на кандидатурі, є «Історія спасіння». Під час цих лекцій кандидати знайомляться із Святим Письмом, історією відносин Бога з людьми у Старому Завіті, обставинами і причинами воплочення Божого Сина, створенням Церкви та основними способами її діяльності. Ченці повинні бути включені в загальне життя Церкви і брати діяльну участь у місії, яку доручив їй сам Христос: зробити Його учнями всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа (пор. Мт. 28:19). А для того, щоб зрозуміти шляхи, якими діє Церква, вивчають також історію Вселенської Церкви та історію Церкви в Україні. В цій історії для розуміння покликання дуже важливою є історія виникнення монашества. Адже такого монашества, яке присутнє сьогодні в Церкві, спочатку не було. Ісус Христос не створював чіткої церковної структури, не залишав точних приписів про духовні вправи чи обов'язки. Він створив Церкву у зародку, щоб вона розвивалася з часом, як це пречудово передав у притчі про гірчичне зерно: «Царство Небесне подібне до зерна гірчиці, що його взяв чоловік та й посіяв на своїм полі. Воно, щоправда, найменше з усіх зерен; але як виросте, стає найбільшим

з усієї городини, і навіть стає деревом, так що птаство небесне злітається і гніздиться на його гілках» (Мт. 13:31-32). А всю повноту вирішувати, яким чином діяти і відкривати людям шлях спасіння Христос передав апостолам, а через них – їхнім наступникам, Церкві: «коли ж не схоче слухати й Церкви, нехай буде для тебе як поганин і митар. Істинно кажу вам: Усе, що ви зв'яжете на землі, буде зв'язане на небі, і все, що розв'яжете на землі, буде розв'язане на небі» (Мт. 18:17-18). Першими і найбільш виразними свідками істини Христового Євангелія були мученики, починаючи від святого первомученика Степана (пор. Ді. 6:9-7,60) і закінчуючи численними мучениками, які загинули за Христову віру під час переслідувань імператора Діоклетіана на початку IV століття.

Та варто знати, що в перші століття християнства переслідування відбувалися не постійно і не всюди. Бували навіть десятки років спокійного життя в деяких регіонах. Здавалося, що наступали часи, коли немає способу засвідчити свою віру перед Богом, християнами та світом, поволі зникала романтика боротьби. Тоді деякі люди почали задумуватися над словами Христовими: «Піди, продай, що маєш, дай бідним, то й будеш мати скарб на небі. Тоді прийди і, взявши хрест, іди за мною» (Мк. 10,21). Тому вони робили інший подвиг – в мирний час ішли на страждання для Христа, але страждання не так тілесні, як духовні, полишаючи «дім, братів, сестер, батька, матір, жінку, дітей, поля» (Мт. 19,29) і віддаючись праці, молитві та споглядання Христа далеко від гамору світу. Таких людей почали називати самітниками, або пустельниками, часом вони поселялися недалеко один від одного, творячи свого роду «колонії», які пізніше стали називати монастирями, оскільки в них жили самітники – монахи – які не мали своєї родини. Отже слово «монах» походить від грецького слова «монахос», тобто «єдиний», «одинокий».

У 313 році в Римській імперії було прийнято так званий «закон про толерантність», який ще називається Міланським едиктом імператора Константина Великого. А ще кілька років по тому Христова Церква стала «Церквою Імператора». Поганам не було заборонено і далі виконувати свої обряди, але Церква отримала свободу, заборонено страту на хресті, зупинилися переслідування, до Церкви приєдналося багато нових християн, які не встигали пройти курс катехуменату, і по суті більше не було навіть можливості мученицькими стражданнями і смертю засвідчити Христову віру. Саме тому в першій половині IV століття кількість монахів-пустельників зросла – дедалі більше щирих християн залишали безпеку і розкіш міського життя, щоб у віддаленні від світу глибше пізнати Христа і Йому служити.

У 329 році в Кесарії Каппадокійській, тепер регіон в сучасній Туреччині, у багатій родині народився Василій, якого Церква назвала Великим. Дідусь і бабуся святителя зі сторони батька під час гоніння Діоклетіана переховувались в місцевих лісах. Мати святого Василія, Емілія, була донькою мученика, його батько, також на ім'я Василій, адвокат і відомий викладач риторики, постійно жив у Кесарії. У сім'ї було десятеро дітей, п'ятеро з яких зараховані до лику святих. Початкову освіту Василій отримав під керівництвом батька, потім навчався у найкращих вчителів Кесарії Каппадокійської, де познайомився зі святим Григорієм Богословом, пізніше перейшов до школи Константинополя, де слухав видатних ораторів і філософів, а завершив освіту в Афінах, центрі науки та освіти древнього світу. В 357 році святий Василій повернувся в Кесарію, де якийсь час викладав риторику. Під впливом своєї сестри Макрини він вирішив посвятити своє життя Богові. Але спочатку задумав вивчити життя пустельників, для чого здійснив подорож до Єгипту, Сирії та Палестини, до великих християнських подвиж-

ників. Повернувшись в Каппадокію, вирішив наслідувати їх, зібравши навколо себе юнаків для спільного життя, залучивши до цього свого друга Григорія Богослова, з якими вони подвизались в строгій стриманості. Це було найбільшою новиною у монашому житті: не поодинокі ченці, а спільнота на зразок єдиної сім'ї. Святий наголошує, що в пустельницькому житті неможливо вповні виконувати євангельські заповіді, оскільки неможливо допомогти ближньому, виявити терпеливість. У монастирі святі Василій і Григорій посилено займалися вивченням Священного Писання. На прохання ченців Василій написав збірку правил морального життя. Своїм прикладом і проповідями святитель Василій Великий сприяв духовному вдосконаленню, багато нових християн прилучилися до нього, утворювалися нові чоловічі та жіночі монастирі. Пізніше його висвячено на священика, а відтак він став єпископом Каппадокії і митрополитом. Це були важкі часи боротьби між католицьким віровченням та єрессю аріян. Святий Василій зробив неоціненний внесок для подолання цієї єресі. Помер, виснажений працею і хворобами, у 379 році у віці 49 років. Відразу ж після смерті його почали вшановувати як святого.

Святий Василій Великий став основоположником так званого «спільнотного життя», яке є фундаментом більшості монаших спільнот протягом вже багатьох століть. Саме тому під час новіціяту кандидати, окрім історії Церкви і монашества, вивчають життєписи святих, які стояли біля витоків чернецтва. В Україні монастирем, який став основою монашества, була Печерська лавра в Києві. Тому важливою темою вивчення є також «Києво-Печерський патерик» і «Життя святого Теодосія Печерського». В 1617 році п'ять монастирів об'єднались, щоб створити сучасний Чин святого Василія Великого. Одним із його засновників був святий священномученик Йосафат – Іван Кунцевич. Він народився 1580 року в княжому місті Володимирі-Волинському, охрещений у місцевій церкві св. Параскеви П'ятниці. В 1596 році, коли Іванові виповнилось 16 років, батьки віддали його на науку й практику купецького ремесла до купця Якинта Поповича у Вільно. Там в 1604 році він вступив до запустілого монастиря Пресвятої Тройці (в ченці постриг його сам київський митрополит Іпатій Потій) і прийняв чернече ім'я Йосафат. В 1609 році святий Йосафат висвячений на священика. Він своїми науками, добрими словами, милостинею притягав до Київської Унійної Церкви велике число людей, які відрікалися схизми та ставали ревними католиками. Вороги, бачачи великі успіхи святого чоловіка, різними способами намагалися знайти в ньому якусь провину чи недолік, а не знайшовши нічого, дали йому назву «душехват». В 1615 році митрополит Йосиф Велямин Рутський висвятив Йосафата на єпископа-помічника Полоцького, в 1618 році він стає архиєпископом. У неділю 12 листопада 1623 року його жорстоко вбили у Вітебську противники Унії. Йосафат Кунцевич мученицькою смертю привів до з'єднання більше людей, ніж тяжкою працею за життя.

Через пізнання історії Церкви, монашества та життя попередників, кандидат поволі звикає до того, що означає наслідувати Христа, присвятити своє життя Богу в монастирі. Беручи участь у богослужіннях, він втягується у спосіб молитви і навчання. Неможливо наперед розрахувати монаше життя і покликання. Кандидат повинен збагнути, що святість, до якої повинен прагнути кожний християнин, не осягається негайно, а є працею цілого життя. Починаючи з малого, доходимо до великого, як про це свідчить Христос: «Хто вірний у найменшім, той і в великому вірний; а хто нечесний у найменшім, той і в великому нечесний» (Лк. 16:10). Так кандидат готується до важливого кроку – прийняття чернечого одягу. ■

БЕРЕЖЕМО МИНУЛЕ – БУДУЄМО МАЙБУТНЄ

Наталя БАГРИЛО,
лікар КУ ЛОР ЛРФПЦ

Після відвідин Свято-Успенської Унівської Лаври старовинний образ Успіння Пресвятої Богородиці, який багато років зберігався в нашій родині було подаровано у храм Святого Архистратига Михаїла міста Львова.

За кілька кілометрів від Перемишлян розташоване село Унів, в якому зберігся архітектурний комплекс однієї з найбільших християнських святинь Галичини Свято-Успенської Унівської Лаври. Цей монастир є одним з найстаріших в Україні. Точних відомостей про дату заснування обителі немає, проте в документах початку XIV століття Унів згадується як один з духовних центрів Галичини. Монастир славиться чудотворною іконою Богоматері та цілющим джерелом.

Мені пощастило побувати в цьому святому місці у серпні 2014 року, напередодні храмового празника. Тут відчувається особлива атмосфера тиші та спокою, миру і затишку, тепла та радості. В такі хвилини кожна людина осмислює своє життя, думає про щось високе, чисте, щире, дає собі обіцянки на майбутнє. Саме в цьому місці біля церкви згадалося про образ Успіння Пресвятої Богородиці, який багато років зберігається у нашій родині. Цей образ отримала у спадок Паштетник Марія 1928 року народження (з родини Лазорко) як придане при одруженні (у 1949 році). Думка про образ прийшла раптово і несподівано, як і бажання подарувати його церкві.

Марія Паштетник проживала у селі Велика Горожанна Миколаївського району Львівської області. У цього села багате історичне минуле. Перші згадки про нього датовані 1433 роком.

1448 р. село дістало магдебурзьке право і стало містом. Називалось воно тоді Рожана або Горожанна. Коли в 1453 р. біля нього виникло нове поселення, місто стали називати Горожанна Велика, а це поселення Горожанна Мала. За тодішньою практикою, вільні королівські містечка періодично передавали в оренду різним шляхтичам, яким скарбниця в такий спосіб винагороджувала ті чи інші послуги. В 1448 – 1460 рр. орендатором міста був Прухніцький, пізніше А. Яцимірський.

4 березня 1570 р. король відмінив магдебурзьке право Горожанни, перетворивши місто знову на село, встановив відпрацювання двох днів на тиждень на користь орендатора, плату, візницьку та інші повинності.

Правда, міські традиції так скоро не вмирають. В 1580 р. жителі королівського села добилися відміни повинностей і повернення їх до рівня 1545 р. Але відновлення магдебурзького права досягнути так і не вдалось.

Більшість населення залишалась українською. Навіть в умовах національного гніту люди зберегли свою культуру і традиції.

Про це свідчить будівництво на кошти сільської громади Введенської церкви із дзвіницею (1788 р.). У храмі зберігся іконостас XVIII ст., а в Національному музеї у Львові можна побачити роботу відомого львівського майстра Іова Кондзелевича – портрет єрусалимського патріарха Якова межі XVII-XVIII ст., який раніше висів у храмі.

На північний захід від храму стоїть дерев'яна триярусна дзвіниця, накрита наметовим дахом. Неподалік – накрита і прикрашена фігура Пресвятої Богородиці. Безперечно, церква у Великій Горожанні вражає розміром і силуетом з п'яти верхів.

Пам'ятаємо наше минуле, бережемо наші історичні пам'ятки, нашу архітектуру, наші традиції. Пам'ятаємо про все це, щоб будувати нову країну, нову державу – вільну і незалежну, суверенну і неподільну, єдину і сильну. І нехай в цьому допоможе нам Господь:

Нарід в кайданах, край у руїні,
Навіть молитись ворог не дасть!
Боже великий, дай Україні
Силу і славу, волю і власть!

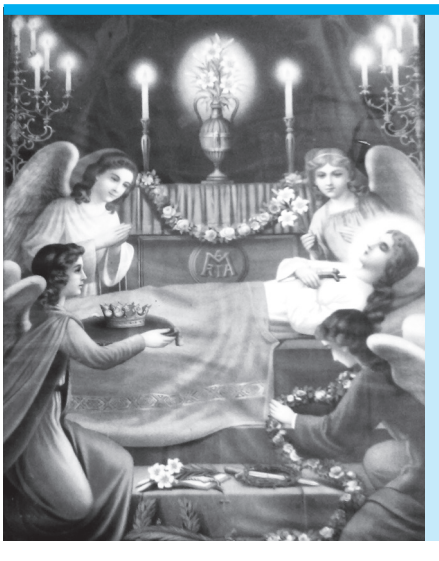

МОЛИТВА НА УСПІННЯ МАТЕРІ БОЖОЇ

(28(15) СЕРПНЯ)

Всемогутній, вічний Боже, Ти взяв до небесної слави душу й тіло Непорочної Діви Марії, Матері Твого Сина; вчини, просимо, щоб ми завжди дбали про духовні блага та заслужили на участь у Її славі. Через Господа нашого Ісуса Христа, Сина Твого, котрий з Тобою живе і царює в єдності Святого Духа, Бог, на віки вічні. Амінь.

АПОСТОЛ ПЕТРО
ЯК ПРИКЛАД ЩИРОСТІ Й ПОКОРИ

бр. Лука ГОРГОТА, ЧСВВ

Зі Святого Письма і Традиції Церкви знаємо: Петро був рибалкою, мав свою сім'ю. Проте, покликаний до особливого служіння, покинув своє майно і пішов за Христом. Під час трирічного перебування з Христом був свідком багатьох чудес, яких не бачили інші апостоли. Слухав науку Христа, став першим з учнів, що визнав Христа за Бога (Мт. 16:16). Проте після арешту Ісуса тричі Його відрікся. Помер мученицькою смертю в Римі. Але найголовніше те, що саме він став Верховним Апостолом, отримавши від Спасителя ключі від Небесного Царства. Чому саме Петро отримав таку честь? Проте в особі Петра бачимо щирого, відкритого і добросердного учня Христа, який є прикладом для кожного християнина.

У Святому Письмі ап. Петро постає перед нам як людина із запальним характером, холеричним темпераментом. Різко говорив, часто міг у вічі сказати все, що думає про іншого. У запалі міг щось сказати, а потім зробити по-іншому, коли була якась трудність. За своєю природою був лідером і завжди хотів підтвердити свій авторитет. В Євангелії бачимо, як Петро завжди першим відповідає, біжить, робить певні вчинки. Але найголовніше, що у цих своїх плюсах і недоліках він не боїться постати перед Христом таким, яким є насправді.

Часто ми у нашому житті боїмося самі себе. Натомість починаємо копіювати когось: мімікою, голосом, ходою, стилем розмови, одягом. Приписуємо собі такі самі ідеї чи погляди, формуємо подібний стиль поведінки. Проте ми не є такими, як виглядаємо. Щоб змінюватися на краще, потрібно пізнати самого себе. Бути покірним щодо себе. Лише тоді ми зможемо пізнати проблеми іншого, коли добре знаємо себе, коли дозволимо Богові діяти в нашому житті. Саме це робить Петро, як бачить великий улов риби, коли вперше бере Христа у свій човен. «Побачивши це Симон Петро, припав до колін Ісуса й каже: «Іди від мене, Господи, бо я грішна людина»» (Лк. 5:8). Він усвідомлює, ким є він і Хто перед ним. Нічого не просить, просто визнає грішність. І йде за Христом, який прийняв його таким, яким він є.

У Петра ми можемо вчитися щирості у стосунках з Богом. Іноді ми буваємо щирими лише з окремими людьми, яким найбільше довіряємо. Ап. Петро не боїться говорити свою думку привселюдно, не зважаючи на думку інших. «Озвався Симон Петро і заявляє: «Ти – Христос, Бога живого син»» (Мт. 16:16). Він не говорить, за кого вважали Христа інші, а ким Він є для нього.

Часто боїмося когось питати, адже рідко кому хочеться визнати, що хтось є більш компетентний. Петро не боїться і не соромиться. Дуже часто саме Петро просить у Христа пояснити

притчу чи певні слова, які були для нього незрозумілі. Попри запальну вдачу, він є тим, хто вміє слухати Христа. Не лише у часі покликання, але коли на слово Христа закидає сіті у море чи йде по воді лише з дозволу Ісуса тощо.

Не можемо не згадати і про сміливість Петра, який не лише не боявся ділити з Христом усі труднощі трирічної місійного проповідування, але і сам піддавався ризику померти разом з Христом. Особливо це проявляється в часі арешту Ісуса, коли лише Петро з мечем у руці кидається на слуг первосвящеників, вояків, щоб захистити свого Вчителя.

Проте були в Петра і недоліки. Він засумнівався, йдучи морем, і почав тонути. Але руку допомоги просить у Христа. Визнає свою малу віру і сприймає Христовий докір. Хоча часто нам важко сприйняти навіть той докір, на який справедливо заслужили. Петро тричі відрікається Ісуса, незважаючи на те, що привселюдно запевняв, що ніколи цього не зробить. Той, який не боявся озброєного натовпу, налякався питання жінки. Але навіть у цьому моменті Петро показує нам приклад щирості і покори.

Найперше він щиро каже: «Не знаю цього чоловіка». Адже у той момент він не хотів знати такого свого Вчителя: приниженого, побитого, обмовленого, обпльованого. Він звик бачити Христа сильного, Якому кричать «Осанна», Якого вихваляють, на чиє слово втікають біси і воскресають померлі. Часом і ми, коли випадають страждання, хочемо знати «іншого Бога», який має відстояти наші права, дати нам здоров'я чи добробут. Коли часом є не так, ми не хочемо бути з Христом у часі терпінь.

Але найважливішим є каяття Петра, яке є великим свідченням для кожного: «І вийшовши звідтіль, заплакав гірко» (Мт. 26:75). Часто ми не хочемо визнати нашої помилки чи провини стосовно іншого. Навіть коли наша вина є очевидною, часто можемо себе оправдовувати, навіть у часі Покаяння. «Дивися на себе», «Я б хотів побачити, який ти будеш на моєму місці», «Склалися такі обставини, я не винен»... Петро, бачачи погляд Христа, визнає свою помилку і кається. Він не виправдовує себе, що були такі обставини і йому загрожувала небезпека. Він визнає, що відкинув Вчителя, якому обіцяв вірність. Переміну Петра бачимо не лише в його сльозах, але й під час зустрічі з Воскреслим Христом на Тиверіядському озері. На питання Христа: «Чи любиш мене», відповідає: «Господи, ти все знаєш, ти знаєш, що тебе люблю» (Ів. 21:17). Петро, завдяки щирому каяттю, позбувся свого егоїзму. Він уже не говорить «я», але «ти». Уся його велика впевненість є у Вчителі, а не в собі.

Ап. Петро як архипастир, назначений самим Христом, є прикладом вірності Христові. Він не лише пройшов з Господом шлях навчання і свідчення Царства Божого. Як і Христос, він прийняв хресну смерть, показуючи, що справжній учень слідує за своїм Вчителем до кінця. ■

БОГ НАШ – ВОГОНЬ

Бог наш – вогонь, що пожирає (Євр. 12:29)

Нечисте не ввійде у брами раю.
Хто є Господь? Вогонь, що пожирає
Людські гріхи, спаливши їх дотла.
Згорає з ними грішник затверділий,
Пекельні муки звідавши ще в тілі
І відцуравшись чистого житла.

Але такий, що глянути не сміє
І плід смиренний каяття несе, –
Такий з гріхами сам не спопеліє,
Ущент провина знищиться лише.
Йому Господь – вогонь, що пожирає,
Вогонь любові. Запорука раю.

Надія ГАВРИЛЮК, м. Київ

10 ПЕРЕШКОД У МОЛИТВІ

(продовження. Поч. у №4,5/2015)

7. Дуже часто відволікаюся

Відволікатися під час молитви – це нормально. Це знак, що ми живемо і наша голова працює. На противагу до рішення молитви, відволікання часто не становлять вираження нашої волі. Вони прилітають і відлітають, як мухи, що не дозволяють зосередитися так, як би ми цього хотіли. Деякі беруться ззовні: наприклад, вуличний шум; інші – з самої людини, наприклад, образи зі свідомості, спогади пам'яті, тілесні хвороби. Бажання їх позбутися викликає додаткове замішання, отож краще молитися разом із ними. Якщо маєш відволікання, які приходять настирливо, наприклад, думка про якусь зустріч, нагадування, що мусиш купити хліб, закінчити роботу, зателефонувати, – запиши їх на картку і молися далі. Їх замінять інші думки, але вже не аж так настирливо.

Відволікання становить нагоду до молитви. Ти сам найкраще зумієш перетворити їх у прохання, молитву. Таке наше життя. «Дякую тобі, Господи, за автомобіль, який мушу поладнати. Будь благословенний у дітях, які мене засмучують. Поможи, Господи, прийняти таким, як є, того колегу. Перепрошую за прагнення помсти. Дякую, що нагадуєш, що скоро Різдво. Довіряю Тобі оцю особу…»

Все може стати можливістю звернутися до Бога, який знає наші слабкості: «Господи, навчи мене молитися. Допоможи мені, Боже. Духу Святий, Ти сам молися за мене». Господь Бог воліє, аби наша молитва була повна роздумів, ніж щоб не було її взагалі. Принось себе Богові таким, який ти є. Він не погордує твоєю дитячою молитвою. Тільки любов важлива в нашій витривалості на молитві, незалежно від того, чи приходять розсіяння, чи ні.

Може, одного дня так тебе огорне присутність Отця, Ісуса чи Духа, що ти ні про що більше не зможеш думати. Залишаться внутрішні пориви серця, споглядання, любовна увага. Переконаєшся, що молитва може бути розкішшю.

8. Я – людина праці

Всі причини, якими ми виправдовуємо брак молитви, – «правильні». Наприклад, «допомога іншим – це краще, ніж витрата часу на молитву»; «моя робота це моя молитва, і досить»; «маю натуру діяльну, не споглядальну». Любов до ближнього і жертвування Богові своєї роботи не повинні віддаляти від безкорисливої особистої молитви, а навпаки. Ми повинні до неї йти як до джерела, що оживляє нашу діяльність і дозволяє пережити цілий день у єдності з Богом. Коли молишся регулярно, твоя робота принесе ще більші плоди, а твої дії не стануть пустими. Святий Бенедикт ішов до мети, керуючись правилом «молися і працюй».

Час, який призначаєш на молитву, буде ще плідніший, коли цілий день будеш у молитовній налаштованості, або ж у поставі відкритості на людину і Бога. Діяльність і споглядання подібні до двох сестер.

Завдяки щоденним молитві й адорації ти маєш більший шанс співпрацювати з Богом і

любити людей заради них самих. У цьому полягав секрет Матері Терези та її згромадження: «Щовечора, повертаючись із праці, ми йшли до каплиці на годину адорації. В лагідному вечорі знаходимо спокій у присутності Христа. Ця година близькості з Ісусом має велике значення. Я бачила велику зміну, яка сталася в нашому згромадженні, відколи завели практику щоденної адорації. Завдяки цьому наша любов до Ісуса стала чимось щоденним, наша любов одних до одних – більш сердечною, а наша любов до бідних – більш співчутливою».

Святий Ігнатій Лойола казав, що в кожній речі треба знаходити Бога. Бог хоче, аби ми вибирали повноту життя у Христі. Вибрати життя означає молитися разом із Сином, жертвувати Йому себе, особливо в Євхаристії, коли тільки можливо – поклонятися Йому в Євхаристії. Це також означає включення у життя Духа, який у серці світу охоплений дією творення.

9. Я знеохочуюся

Молитва, як любов, проходить випробування часом. Знеохочення (зневіра) – найгірший ворог. Прийми, що молитва не відбувається так, як би ти цього хотів. Час Бога то не наш час. Його дороги то не наші дороги. Коли під час молитви перебуваєш із Ним у Причасті, Бог робить так, що все твоє «сьогодні» стає частиною Його прагнення. Не пропускай цієї любовної зустрічі, якою є молитва, якщо хочеш пізнати, що для тебе добре, і якщо хочеш пам'ятати про Господа.

Однієї хвилини достатньо, щоби спрямувати серце до Бога і розвіяти сумніви. Спеціального методу для цього не існує. Поступу в молитві не досягнеш завдяки техніці, але завдяки актам віри, надії та любові. Твоя витривалість перед Ним має бути безкорисливою не тільки тому, щоб ти був вислуханий, але щоб у тобі міг постати Бог. Ти грішник, а Він – Спаситель. Ти молишся, а Він молиться в тобі. Визначаєш собі цілі, а Він їх у тобі реалізує. Таким чином знеохочення не будуть тебе розпорошувати.

Так багато відкриттів можна звершити, тримаючись стежок молитви! Хто кожного дня, відмовляючись від інших занять, призначає півгодини тільки для Бога, тому ніколи нічого не забракне. Плоди молитви завжди видно. Не бачиш їх? Внутрішній спокій, довіра, сила духу, надія, радість життя, готовність служіння іншим, інтуїція… Вперед! Відваги! Ти – людина, яка збувається так, як молитва.

10. Бог задалеко

Бог завжди тут, поблизу тебе, в тобі, в цю хвилину, в тому, що становить сьогодення Духа. Прийми цю присутність з довірою і жертвуй себе Богові. Твоя молитва належить до Нього. Вона – дар, який ти Йому повертаєш день за днем. Він прагне тільки вірності у молитві. Вона вимагає справжньої битви, яку можна виграти, черпаючи силу з вірності Бога. Він ніколи не запізнюється зі сповненням обіцянок, навіть коли нам так здається. Через витривалість отримаєш усе. Коли Бог здається тобі дуже далеким, можеш, не сумніваючись, щодня Його просити: «Боже, якщо Ти існуєш, покажи мені себе».

Власне витривалості в молитві, перемоги над перешкодами на шляху до неї не вирішує розв'язання таких проблем, як «чому, як саме, де, коли і як довго молитись». Ні, проблемою є образ Бога, який у собі носиш. То він буде тебе мотивувати до того, щоб вистояти.

Можеш говорити, що не можеш молитися, що рідко маєш тишу і спокій, що не любиш молитися, що нічого не відчуваєш, що тобі нудно, що багато відволікань. Головним питанням залишається: «Хто для мене Бог?» Твоя вірність у молитві буде найкращою відповіддю. Якщо Бог для тебе найважливіший, то молитва буде чимось важливим. Скажи мені, в якого Бога віриш, а я тобі скажу, як ти молишся. ■

Жак ГОТЬЄ, dominikanie.pl
За матеріалами: КРЕДО

ЯК ДОПОМОГТИ ХВОРІЙ НА АЛКОГОЛІЗМ ЛЮДИНІ?

Хочу сказати, якщо ви ставите питання: «Як допомогти алкоголіку?» – значить у вас є велике і відкрите Серце. Значить, вас хвилює те, що відбувається з близькими і не дуже людьми. І це добре, бо означає, що ви справжня, жива ЛЮДИНА. Але, на жаль, таке високе прагнення допомоги часто може бути затьмарене тим, що сам хворий на алкоголізм не хоче, щоб йому помагали. Він опанований іншою метою – патологічним потягом до алкоголю. Але вихід з ситуації є, надія не втрачена.

Визнати, що така проблема існує.

Часто сім'я, рідні і близькі алкоголіка не хочуть визнавати цю проблему, аж поки вона не стане надто помітною. Необхідна тверезa і критична оцінка того, що проблема існує.

Часто близькі воліють не признаватися собі, що живуть під одним дахом із алкоголіком, що їхня рідна людина є залежною від алкоголю, а руйнує всю родину. Але якщо дійсно близькі бажають помогти, вилікувати та покращити життєву ситуацію, то потрібно відверто і без «поблажок» визнати, що проблема є. Визнати, що мій син, чи донька, чи дружина, чи чоловік, чи батько… є алкоголік. Визнання проблеми – це крок до її вирішення.

Признатись собі, що ви нездатні контролювати пиття близької людини.

Вас це може засмутити, напевно, але це єдиний можливий шлях. Перестаньте відтягувати від пляшки, припиніть контролювати, визнайте, що це все не давало і не дасть жодного результату. Хворий мусить сам прийняти рішення змінити своє життя.

Не допомагати і не захищати п'яницю.

Це єдина правильна стратегія, щоб змусити алкоголіка опам'ятатись. Щоб алкоголік зрозумів, що алкоголь руйнує його життя, він мусить побачити наслідки свого пияцтва.

Не прибирайте після його п'янок. Не роздягайте і не кладіть його в ліжко, не телефонуйте керівникам на роботу, не чекайте до півночі. не помагайте зранку похмелитись, не сплачуйте його боргів і не виправдовуйтесь перед друзями та близькими за його поведінку.

Не потрібно вдавати, що у вас все в порядку!

Складно це зробити, бо майже кожна жінка прагне зберігати спокій у родині, вона хоче помагати, опікуватись, бути доброю, але ця доброта помагає алкоголіку у безкарному питті.

Дізнатись якомога більше про алкоголізм і можливості його лікування.

Алкоголізм – це не тільки ознака розпущеності чи слабкої волі, але також дуже важка хронічна хвороба, що постійно прогресує, усвідомлення цього позбавляє ілюзій, що людина послухається і перестане пити. Контролювати процес пиття хворий на алкоголізм не може. Цією проблемою мають займатись тільки спеціалісти, різні псевдонародні методи, шарлатани з «чарівними пігулками» чи залякування не допоможуть, а зроблять ще гірше. Тож дуже уважно підходьте до методів лікування. При виборі методу допомоги важливо знати:

– Основна проблема знаходиться в психіці та душі людини.

– Залежність формується довго, тому і лікування, відповідно, займе немало часу.

– Специфіка захворювання така, що існує високий ступінь рецидиву, і лікування не закінчується з основним курсом реабілітації, потрібна тривала підтримувальна терапія.

– Усі члени сім'ї, як співзалежні, потребують допомоги.

Навчитися захищати себе.

Важливе зауваження, що усі вище перераховані кроки викличуть різку негативну реакцію алкоголіка, навіть можуть спровокувати в нього агресію. Середовище людей, що відволікають його від пиття, руйнують його звичний стиль викликає бурхливу реакцію алкоголіка. Мобілізуйтеся у пошуках допомоги, це можуть бути сусіди, друзі, церква, у разі потреби звертайтесь у міліцію.

Шукати підтримки та спосіб лікування.

Подолати алкогольну залежність близької родини самотужки майже безнадійно. Користуйтеся допомогою священиків, церковних спільнот, професійних психотерапевтів, груп АА та Ал-Анон. Вам допоможуть чи скажуть, де шукати допомоги. ■

Джерело: Знамення (http://zna.org.ua)

ЯК МОЛИТИСЯ ЗА НАВЕРНЕННЯ РІДНИХ?

о. Михайло РОМАНІВ, ОР, propovidnyk.com.ua

Які треба молитви читати за навернення своїх рідних, членів сім'ї (що не моляться і не беруть участі у Літургії), які ще християнські практики будуть необхідні й дієві в цьому випадку? Звісно, що про молитву, Літургію, сповідь, причастя, милосердя і пожертви, прощі мені відомо і стараюсь все виконувати. Але що ще треба виконати, щоб вони реально навернулися?

Відповідь священика:

Я розумію ваш біль і тугу за тим, що ваші найрідніші не близько Бога. На мою думку, кожен свідомий християнин, чиї рідні не розділяють його віри, переживає подібну ситуацію. Сам Ісус каже нам: «Будуть розділені: батько проти сина й син проти батька; мати проти дочки й дочка проти матері, свекруха проти невістки й невістка проти свекрухи» (Лк. 12:53). Христос навчає нас, що ми маємо бути свідками, світлом світу і сіллю землі. Навіть у такій непростій ситуації маємо показувати власним життям, словом і вчинками, що таке справжнє християнство. Я твердо переконаний, що свідчення такої любові принесе свої плоди. Нехай Господь обдаровує вас витривалістю й мужністю. І на кінець хочу вам запропонувати молитву за заступництвом святої Моніки, яка протягом 30 років молилася за свого сина – святого Августина – і просила Бога про його навернення.

Хай Господь утвердить вас у любові та вірі. ■

МОЛИТВА ЗА ЗАСТУПНИЦТВОМ СВЯТОЇ МОНІКИ, МАТЕРІ СВЯТОГО АВГУСТИНА

Господи Боже, утішителю зболених, тих, що на спасіння Твоє надіються! Ти сльози благословенної матері й удови Моніки милосердно прийняв і дав благодать навернення синові її. Молитвами цієї святої матері дай дітям (батькам, рідним, друзям…) моїм щире розкаяння з гріхів і наверни їх на шлях спасіння, щоб, оплакавши провини свої, в милосерді Твоїм прощення осягнули. Амінь.

7 СПОСОБІВ КЕРУВАТИ СВОЇМ ГНІВОМ

Марія ДЗЮБИНСЬКА, психолог

Гнів неминучий в нашому житті і потрібно вміти його контролювати. Важливо навчитися стримувати свій гнів, керувати ним і правильно від нього позбавлятися. Головне не нашкодити собі або кому-небудь ще.

Спробуйте зрозуміти чому ви буваєте роздратовані. Важливо усвідомити причини вашого гніву. Коли гнів викликає певна ситуація або людина, обговоріть це з тим, кому ви довіряєте. Вірний друг, лікар, священик або психолог можуть вам допомогти.

Ці способи допомагають контролювати свої емоції:

1. Якщо ви відчуваєте, що вас починає охоплювати гнів, не дайте йому розвинутися, позбувшись джерела подразнення. Наприклад, покиньте кімнату, де знаходиться людина, яка провокує вас на негативні емоції.

2. Перш ніж ви почнете злитися, подумки порахуйте до десяти. Цього часу достатньо для того, щоб трохи «охолонути» і не наговорити зайвого.

3. Глибоко вдихніть і видихніть кілька разів, а потім запитайте себе, чому ви злитеся? Щоб приступ гніву не повторився, необхідно ретельно опрацювати причину його появи.

4. Якщо гнів сидить десь всередині і не знаходить виходу, не зривається на оточуючих. Краще займіться спортом: катайтеся на велосипеді, побігайте в парку, танцюйте.

5. Використовуйте гумор. Спробуйте вдало пожартувати, але якщо немає такої можливості, можна пригадати смішну ситуацію. Посмішка що з'явилася на вашому обличчі згладить скандал.

6. Будьте ввічливі. Не можна ображати співрозмовника, а краще просто не спілкуватися з неприємними людьми, якщо, звичайно, це можливо.

7. Відпочиньте і розслабтеся. Відпочинок може допомогти подивитися на речі правильно. Помоліться, послухайте музику, почитайте книгу, подивіться фільм, прийміть ванну – все це допоможе вам розслабитися.

Гнів може зробити страшною навіть найкрасивішу людину. Уявіть як зі сторони виглядаєте ви, коли злитеся. Чи хотіли б, щоб оточуючі запам'ятали вас саме з таким виразом обличчя?

На жаль, найчастіше ми відкрито злимося на тих, кого найбільше любимо. Навіть у моменти гніву не забувайте, ким для вас є ці люди і чи варті вони такого ставлення.

Лікар і відомий письменник Михайло Булгаков писав «Злих людей немає на світі. Є нещасливі». ■

Тому будьте щасливими!

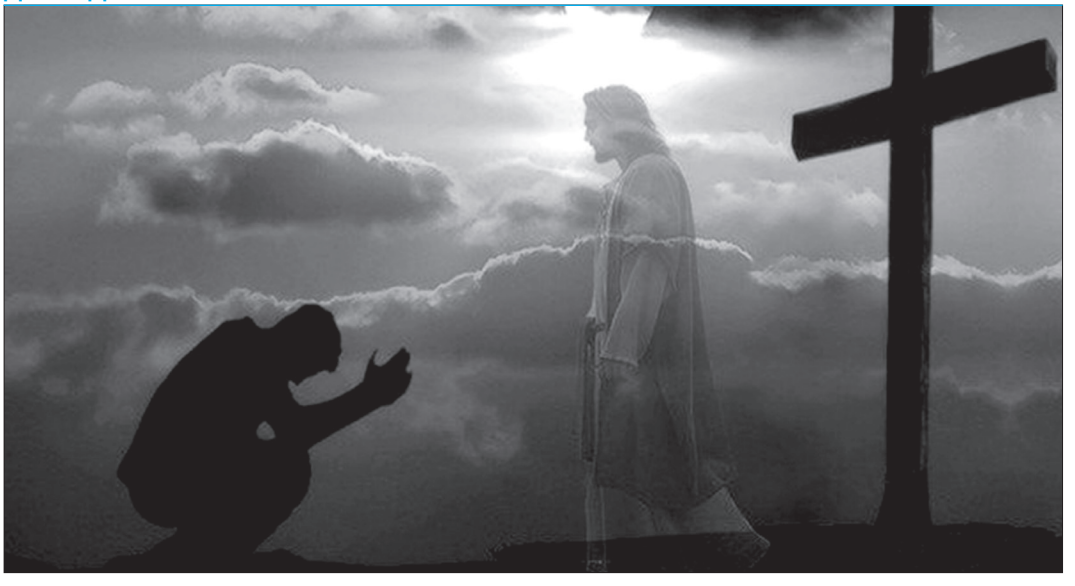

ДЕКІЛЬКА СЛІВ ПРО РОЗПІЗНАВАННЯ ДУХІВ

В'ячеслав ОКУНЬ, ТІ, Єзуїти в Україні (CREDO)

Щодня ми приймаємо безліч різних рішень – одні менш важливі, забарвлені одновимірною буденністю, стосуються наших щоденних обов'язків; інші, натомість, спонукають нас бути більш обережними та розсудливими, адже від цих рішень залежатиме наше майбутнє.

Що саме надихає молоду дівчину вибрати кар'єру лікаря, а юнака – стати інженером? Існує чимало причин: успіх, добрий заробіток, альтруїзм, прагнення кар'єрного зростання, пригода… Або що саме стає причиною того, що дівчина, яка багато років курила, вирішує позбутися цієї звички, а чоловік із зайвою вагою постановляє почати активні тренування, щоби скинути зайві кілограми? І знову ж таки – існує багато причин: страх перед хворобою чи смертю, бажання здорового способу життя, сімейні обставини. Але всі ці причини тісно переплітаються між собою, утворюючи підсумкову причину, яка спонукає людину прийняти те чи те рішення. Святий Ігнатій Лойола у своїх «Духовних вправах» називав ці чинники (образи, думки, натхнення, прагнення, емоції, симпатії чи антипатії) духами.

Багато речей можна окреслити терміном «дух». Коли твоя улюблена футбольна команда виходить у фінал Ліги Європи, тебе та інших уболівальників об'єднує якийсь спільний дух, дух перемоги. Коли тебе та інших громадян об'єднує мрія змін у власній країні, яка вже двадцять років не може вийти із кризи, і ти прагнеш цих змін навіть коштом власного здоров'я чи життя, – можемо говорити про дух революції. Існує також інший вимір поняття духа. Мова про вимір релігійно-духовний. Наприклад, коли перебуваємо у церкві на молитві – можемо говорити про молитовний дух, що єднає нас та інших людей із Богом. Якщо бачимо медсестру, лікаря, монахиню, які віддано служать хворим, – можемо говорити, що ці люди мають дух милосердя.

Втіха та спустошення

Святий Ігнатій на підставі власного глибокого молитовного досвіду дійшов ви-

сновку, що групи емоцій, внутрішніх порушень тощо набирають двох форм. Одну він назвав духовною втіхою, другу – духовним спустошенням. Він відзначив, що ці два чинники духовного життя можуть як наблизити людину до Бога, так і віддалити її від Нього. Пізніше Ігнатій зауважив, що іноді спустошення може походити від доброго духа, а іноді – від злого. Те саме стосується і втіхи.

Ігнатіянська духовність – дуже практична. Правила розпізнавання духів – внутрішні порушення душі, втіха і спустошення, добрий дух і злий дух, зближення з Богом чи віддалення від Нього – мають на меті допомогти людині побачити присутність Бога в житті, розпізнати Його волю та прийняти відповідне рішення.

Як відрізнити добрий дух від злого?

Деякі основні характеристики дуже прості. Дії доброго духа зазвичай призводять до конкретних змін у людині. Збільшуються любов та радість, віра і надія. Добрий дух приносить мир і спокій у серці. Натомість злий дух чинить усе навпаки: сіє в людському серці сумніви, забирає надію, приносить плутанину та породжує відразу. Інший приклад: якщо людина провадить гріховне життя – добрий дух починає її «гризти», совість мучить, спонукає до змін у житті та до духовного навернення. Натомість злий дух представляє гріх як щось приємне та правильне, тому людина продовжує грішити. Як ці духи діють у серці побожної людини? Вони діють повністю протилежно: злий дух приносить сумніви, розчарування, неспокій, натомість добрий дух супроводжує людину ще більшою надією, довірою до Бога та прагненням молитви. Іншою характеристикою доброго духа є правда, щирість, відкритість і прозорість. Натомість злий дух впливає на людину підступно, приносить обман, закритість на інших та морок.

«Не кожному духові вірте, а випробовуйте духів, чи вони від Бога»
(1 Ів. 4:1).

Емоції та почуття

Існує також декілька простих практик. Якщо ти вирішив змінитися у своєму житті, служити більше Богові та людям і за якийсь починаєш відчувати духовне спустошення – сумніви щодо доречності прийнятих рішень, знеохочення, лінь тощо, – то можна припустити, що, швидше за все, ці думки не походять від доброго духа. Після прийняття добрих рішень Ігнатій не радить змінювати їх, особливо якщо людина починає переживати духовне спустошення й сумніви, у її житті починають з'являтися труднощі, пов'язані з цим рішенням.

У період духовного спустошення чи тривоги варто збільшити час молитви та інших побожних практик. Якщо раптом без жодної причини ти відчуваєш духовне піднесення та втіху, особливу близькість Бога у житті, – ці духовні порушення з великою ймовірністю можуть походити від доброго духа, тобто від Бога. В іншому разі, тобто якщо перед духовною втіхою відбулося щось особливе: ти почув якусь новину, отримав листа чи навіть прийняв побожне рішення, – св. Ігнатій радить перевірити походження цієї втіхи, бо її джерелом може бути злий дух, або, як каже прислів'я, «добрими намірами пекло встелене».

Звісно, це лише декілька аспектів правил розпізнавання духів за св. Ігнатієм Лойолою, які можуть послужити людині у її духовній мандрівці, аби краще розпізнавала присутність Бога у житті, або розгадала діяльність злих духів, які бажають, щоби людина не слухала Бога, а ходила своїми стежками… Для того, щоб навчитися застосовувати ці Правила, треба довго практикуватися, молитися й мати мудрого і досвідченого духовного керівника, який знається на ігнатіянській духовності. ■

ПОМСТА.
НЕНАВИДІТИ ЛЕГШЕ, НІЖ ЛЮБИТИ?

Ненависть і помста часто здаються простішими й більш безпосередніми, ніж терпеливість любові та прощення. Від першої миті ненавидіти легше, ніж любити. Але чи це точно так? Існують кілька причин, які дозволяють засумніватись у цьому.

Діалектика пастки, поставленої на себе самого, жертви і ката, не має кінця. Помста провокує деструкційний «підйом на гору», кінця якому на видно, оскільки мстивість рідко можливо контролювати, а гнів у людині стає частиною безконечності її духа. Помститися – то замкнутися в собі і в минулому, а отже – заперечити подвійний авторитет, властивий людині: іншу людину і час. Недовго триває задоволення від помсти, чиїм мотором є ненависть. Як про це нагадує Бодлер, «ненависть має ту долю погану, що спати лягти їй ніколи не дано».

Як визначити порцію помсти, потрібну для загоєння рани? Зрештою, гнів, який керує помстою, часто є інстинктом сліпим, бо виникає із засліплення.

«Більшим є страждання через несправедливість, ніж її звершення», – казав св. Августин. А отже, також і тут помиляється Ніцше: найслабкіші – не ті, кого він за таких вважає. Прощення є більш активним, аніж реактивним. Роззброїти власну ненависть, озброїтися в любов – це революція, створення (або відновлення) внутрішнє, набагато більш незвичне, ніж підкорення нашим войовничим поривам. Першим кроком до прощення є відкинення – рішення про відкинення – помсти.

Таке псевдовирішення як помста нагадує труп, про який писав Ежен Іонеско у творі «Амедей, або Як його позбутися?» Цей труп, символ кохання, що помирає, не перестає збільшуватися мірою того, як пара героїв забуває про любов і потопає в непорозуміннях, які стають причиною відмови у прощенні. Говорячи про померлого, Мадлен підтверджує: «Якби він нас пробачив, то вже би не зростав. Якщо він постійно збільшується… це тому, що ще має якісь претензії. Він не полишив нас у спокої».

Потрібно відійти від легкого розв'язання, яким є помста, що заспокоює тільки наше «я» у його безпосередніх інстинктивних реакціях. Даремність помсти підтверджує, як її протилежність, існування елементарної потреби прощення. І не забуваймо, що кінець твору Іонеско, хоч незвичний і навіть, може, недосконалий, однак не є неприродним: відліт трупа є звільненням для шаленої любові. Іонеско підтвердив це у кінці вистави: «Всі були щасливі». ■

За матеріалами: deon.pl

УСМІХНІТЬСЯ! ЖИТТЯ ПРЕКРАСНЕ!

Чудо

Йде урок. Вчителька говорить:

– Діти, назвіть-но якесь чудо!

Дівчинка, вихована у християнській родині, піднімає руку. Вчителька, нехотячи, запитує її.

– Чудо було, коли Бог перевів ізраїльтян через Червоне море.

Вчителька, яка, мабуть, не вірить в Бога, вирішила причепитися:

– Це не можна назвати дивом. Вчені визначили, що в певному місці у визначений час це море по коліно і його спокійно можна перейти.

Вчителька запитує далі:

– Діти! Ну хто-небудь, назве якесь чудо?

Знову ця дівчинка тягне руку:

– Чудо було, коли все фараонове військо потонуло в морі, де було по коліно води.

Хто не молиться?

Один віруючий фермер подався у справах до міста і там зайшов у невеликий ресторанчик пообідати. Коли йому принесли їжу, він схилив голову і подякував Господу так само, як завжди це робив удома. Молодий чоловік за сусіднім столиком помітив, що фермер молиться. Вважаючи молитву старомодним і диким звичаєм, він голосно, спеціально, щоб зачепити фермера, запитав: «Скажіть, а що, там, звідки ви приїхали, всі так роблять?» Фермер обернувся до нього і лагідно відповів: «Ні, синку, не всі. Свині не моляться».

Згадка про Бога

– Скажи, твій батько згадує про Бога, коли сідає за стіл, як він це робив раніше? – допитується у племінника релігійна бабуся.

– Так, так, згадує. Ось, наприклад, навіть вчора, сідаючи обідати, він вигукнув: «О Боже! Знову ця гарбузова каша!»

Джерело: Радіо Ватикан

Папа закликав Путіна докласти зусиль для досягнення миру в Україні

Стриманий та суворий Папа Франциск закликав російського президента не зволікати й докласти «щирих та максимальних зусиль для осягнення миру в Україні». Зустріч Святішого Отця Франциска та Владіміра Путіна відбулася 10 червня 2015 р.

Зустріч лідерів двох держав тривала близько 50 хвилин. Сторони погодились: кроки для «відновлення клімату діалогу та встановлення тривалого миру в Україні» вкрай необхідні. В основі цього процесу має бути закінчення збройного протистояння між українською армією та проросійськими сепаратистами, йдеться в офіційній заяві Ватикану.

Зустріч з президентом Путіним доводить, що Папа Франциск продовжує застосовувати свої дипломатичні впливи для зміни політичних курсів та зміцнення відносин між державами, як це сталося у випадку відновлення дипломатичних контактів між Кубою та США після більш ніж 50-річної перерви. ■

Джерело: CREDO

Зцілення від пухлини мозку – можливе чудо за заступництвом Матері Терези

Одужання жителя Бразилії, яке неможливо пояснити з медичної точки зору, може бути визнане за чудо, яке необхідне для канонізації блаженної Матері Терези (канонізація можлива вже під час Ювілейного року Милосердя).

Канонізаційний процес у справі ймовірного чуда триває в дієцезії Сантос (Бразилія). Конгрегація у справах канонізації обрала для дослідження це зцілення серед багатьох сигналів про ласки, випрошені за посередництвом Матері Терези. Чоловік з дієцезії Сантос після ревної молитви до Матері Терези був зцілений від пухлини, яка займала вже значну частину його мозку. ■

Довідка.

Агнеса Гонжа Боякшу народилася 26 серпня 1920 року на території нинішньої Македонії в албанській родині. У 18 років вступила до монастиря лоретанок, де взяла ім'я Тереза, та виїхала до Індії. У Калькутті монахиня зустрілася з великими злиднями і вирішила заснувати нове згромадження та допомагати бідним і знедоленим. У 1950 році заснувала Згромадження Місіонерок Любові, яке діє сьогодні у багатьох країнах світу.

Джерело: CREDO

В Україні за півроку перейменують понад 870 населених пунктів

Громади 871 міста і села мають визначити нові чи повернути історичні назви до 21 листопада. Це 3% від усіх населених пунктів. Український інститут національної пам'яті оприлюднив перелік міст та сіл, назви яких символізують комуністичний тоталітарний режим.

Зміні підлягають назви 76 міст і містечок (смт) та 795 сіл і селищ (дані оновлюються), – повідомляють в УІНП. Майже 30 тисяч тисяч назв українських міст та сіл опрацьовують співробітники УІНП та волонтери. Іноді походження назв потребує додаткового дослідження, – пояснюють історики. Наприклад, село на Львівщині зі, здавалося б, звичайною назвою Максимівка увіковічнює офіцера НКВД Максимова, який воював проти УПА. Громада ще з 2008 року прагне повернути селу історичну назву Лібухова.

Нагадаємо, 21 травня вступили у дію декомунізаційні закони. Втілення їх у життя означає, що Україна нарешті безповоротно пориває з болючим радянським тоталітарним минулим. Мапа країни буде позбавлена тоталітарної символіки у назвах та пам'ятниках, а доступ до документів про репресії та злочини проти людства і людяності буде повністю відкрито. ■

Джерело: CREDO

У США зменшується кількість абортів

«Ціле покоління жінок вже бачили до народження свою першу дитину на екрані апарату УЗД» – це, на думку Чермейн Йоест, голови асоціації «Об'єднані американці для життя», одна з найважливіших причин зменшення останнім часом кількості абортів у Сполучених Штатах.

У США з 2010 року зафіксували зменшення кількості абортів на 12%. У таких штатах, як наприклад Міссурі, Огайо та Оклахома, де останніми роками законодавство обмежило доступ до аборту, на 15% зменшилася кількість абортів. Також зниження кількості абортів проявляється у більш ліберальних штатах, як Вашингтон або Нью-Йорк, де немає жодних обмежень на їх здійснення. З 2011 року в США спостерігається тренд впровадження в життя антиабортного законодавства. ■

Джерело: Fides

У Нігерії викрали священика, єпархія чекає на вимоги щодо викупу

8 червня було викрадено священика з Екіті, Нігерія, і надалі церковні представники нічого не чули про нього. «Ми чекаємо, коли викрадачі вийдуть на контакт з нами і оголосять умови для його викупу», – розповів місцевий єпископ.

Отця Еммануела Акінгбаде викрали троє озброєних чоловіків, які увірвались до його парафіяльного будинку в Ідо-Едкіт на південному заході Нігерії. Зловмисники вкрали також комп'ютер і гроші. Як розповів один із свідків, викрадачі сказали священику, що відпустять його тоді, коли він заплатить їм суму, еквівалентну 100 тисячам євро. ■

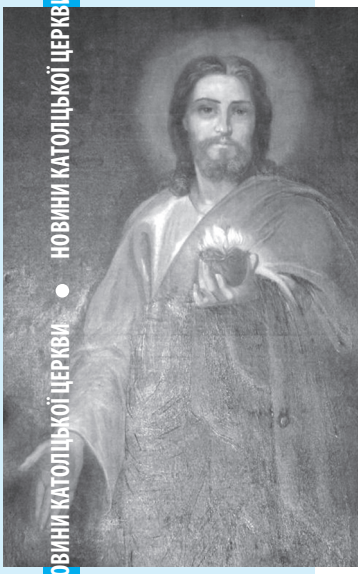

Джерело: прес-служба Львівської архиєпархії

В Архикатедральному соборі Святого Юра у Львові виставили для почитання унікальний образ Спасителя, написаний матір'ю Андрея Шептицького

Помолитися перед святим образом можна буде упродовж червня, коли Церква особливо молиться до Ісуса Христа. Відтак образ повернуть до місця постійного перебування – Митрополичих палат.

Довідка:

Образ «Найсвятіше Серце Христове» написаний графинею Софією Фредро-Шептицькою наприкінці XIX століття. Первісно знаходився у храмі Пресвятої Трійці, поряд з родинним селом Шептицьких Прилбичами у с. Брухналь (нині Тарновиця) Яворівського р-ну Львівської області. У січні 1901 р. графиня Софія подарувала цей образ своєму синові Владиці Андрею до Митрополичих палат у Львові. Після 1946 року, точно не відомо з якою метою, «Найсвятіше Серце Христове» замалювали, а поверх нього домалювали ягнятко. Образ почав називатися «Христос – Пастир» (можливо, через це образ не був знищений).

У 2012 році після детального обстеження реставратори виявили під ягнятком – Найсвятіше Серце Христове. Цікавим є і те, що образ Софії Фредро, писаний в кінці XIX століття, неймовірно подібний до образу «Милосердя Боже», намальованого після видіння святої Фаустини Ковальської наприкінці 1930-х років. ■

ДИЯКОНСЬКІ СВЯЧЕННЯ У ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ

Митрополит Івано-Франківський Кир Володимир Війтишин уділив дияконські свячення бр. Амвросію Козаку, ЧСВВ, в монастирі Отців Василіян у Івано-Франківську 11 червня 2015 р.

Диякон Амвросій Козак, ЧСВВ, народився 20.03.1988 р. у м. Львові у священичій родині. Батько диякона Амвросія о. Василь на цей час служить у с. Ставках на Яворівщині. Після закінчення Бучацького Колегіуму св. Йосафата у 2005 р. вступив до Чину Отців Василіян у Крехові. Закінчивши новіціят, розпочав філософсько-богословські студії у василіянській семінарії в Брюховичах. У 2012 р. склав довічні обіти. Після завершення навчання в Брюховичах у 2013 р. був призначений на служіння до монастиря Царя Христа в м. Івано-Франківську, де і перебуває дотепер. ■

ОБЛЕЧИНИ В КРЕХОВІ ТА ПОГОНІ

брати-новики Роман Кундзір, ЧСВВ та Димитрій Маршалик, ЧСВВ

У суботу, 13 червня 2015р. Б. в с. Крехові та с. Погоні, відбулися чернечі облечини братів-василіян Романа Володимира Кундзіра та Димитрія Юрія Маршалика.

Облечини бр. Димитрія в Погоні.

Облечини бр. Романа в Крехові

Під час обряду постриження браття-кандидати отримали монаші імена Роман та Димитрій, а також монашу одежу: габіт, каптур і шкіряний ремінь, вервицю як меч духовний та хрест.

Браття подякували Богу за дар покликання, а також батькам за їхню молитву, працю і жертву і всім отцям, які допомогли стати на шлях богопосвяченого життя. Життя у великій монашій спільноті потребує великої жертовності та праці. Без плідної духовної праці, яку провадять оо. Василіяни не змогла б розвиватись наша молодь, яка в майбутньому і вступає до лав такої великої спільноти.

Отримавши чернечий одяг, ми усвідомили важливість цього нелегкого кроку в нашому житті, але з Божою допомогою та Вашими молитвами нам буде набагато легше віддатися цілком Церкві та стати добрими та жертовними монахами. ■

ДЕННИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ТАБІР ПІД ГАСЛОМ «ЦЕ Я БУДУЮ СПІЛЬНОТУ!» ВІДБУВСЯ У М. ХЕРСОНІ

Ірина ШТИКАЛО

Слова з цієї пісні відомі, мабуть, усім, але втілює їх в життя лише невелика частина людей. Маленькі жителі Херсону та околиць разом з аніматорами та отцями-василіянами намагались з усіх сил створити маленьку спільноту.

Вперше на Херсонщині при василіянській парафії св. Володимира з 8 до 14 червня відбулися «Веселі канікули з Богом – 2015». Учасники помандрували символами життя. Їх є дуже багато, але пізнавши головні, такі як воду, що символізує тайну Хрещення, голуба, що символізує св. Духа та тайну Миропомазання, рибу – знак перших християн, вервицю – символ спільноти, хрест – знак покаяння і примирення та чашу з виноградом та колосками, що символізує Євхаристію, ніколи не заблукаєш.

Щирість та простота дитячих сердець була мов та благодатна земля, що готова прийняти зерно та виростити плід. Божественна Літургія, сценки та катехизація заклали в душу маленьких християн міцний фундамент. Кожне «Господи, помилуй» було великим словом вдячності для Творця за батьків, за життя, за Україну, за радість, за мир, за любов, за друзів...

Завдяки старанням батьків і Отців Василіян діти та їх наставники один з таборових днів провели на берегах Дніпра. Спортивні естафети загартували командний дух, допомогли повірити у свої можливості. Діти вболівали не лише за свою команду, але й за друзів з іншої команди. Та все ж таки найбільша радість улітку – це вода. Всі отримали задоволення від купання в ріці.

У кожного з нас захована творчість. Це великий скарб. Розвинути мистецькі погляди нам допомагали гуртки ручної праці. Отож, діти за час табору виготовили такі подарунки: квітку лотоса для мами, кольорового горобчика для тата, розфарбовану машинку для себе та об'ємну відкритку для друга, братика чи сестрички.

Завершився табір подячною св. Літургією, яку заспівали діти. Опісля батьки та діти переглянули презентацію з фотографій, зроблених під час табору, посмакували солодощами та напоями і на завершення усі побавились в ігри з чарівним колом.

Господь завжди відповідає «Так!» на наші молитви. Тож Йому найбільша подяка за цей табір. Також лунали слова подяки настоятелю монастиря св. Володимира о. Макарію Леніву, ЧСВВ, о. Йоакиму Ошусту, ЧСВВ, о. Антонію Яремчуку, ЧСВВ, та аніматорам Надії Мирці, Ірині Штикало й Олені Копак за свою лепту для маленьких таборят. Велика подяка батькам та родичам дітей, які не побоялись привести діток на «Веселі канікули з Богом – 2015».

«Будьте щасливі, ви це можете», – сказав колись св. Филип Нері, який також працював з дітьми. Його підопічними були діти вулиці. Тому кожен з нас нехай старається зробити щось маленьке, що запалить іскорку в дитячих серцях, а Господь щедро за це поблагословить. ■

ДУХОВНИЙ ДАРУНОК НА СВЯТО

Ольга КІС

День працівників видавництв, поліграфії і книгорозповсюдження – професійне свято України, встановлене у 1999 році Указом Президента, «…враховуючи значний внесок працівників у справу відродження духовності народу, розвиток науки, культури, освіти, всіх сфер життя суспільства…». За скупим інформаційним рядком стоїть справді подвижницька праця майстрів своєї справи, тож і відзначення професійного свята потребує осмислення їхніх духовних та культурних запитів. Саме такий підхід притаманний керівництву ВВП «Місіонер» – знаного в Україні та поза її межами видавництва Василіянського Чину.

Щороку працівники видавництва Отців Василіян у Жовкві вирушають в дорогу, щоб краще пізнати духовне, культурне, історичне обличчя рідного краю, поспілкуватися один з одним та ще раз відчути себе великою родиною, причетною до української видавничої справи. У вдячній пам'яті залишилися древній Київ, Чернігівщина, Умань, мальовнича Срібна Земля, Карпати і Прикарпаття, невідомий історичний та сакральний Львів…

І ось цьогоріч 29 травня колектив «Місіонера» отримав неоціненний дарунок – паломництво до Марійського духовного центру, святого чудотворного місця у Зарваниці та до Бучацького василіянського монастиря Воздвиження Чесного Хреста Господнього. Особливої значущості подорожі надав духовний супровід отців-василіян. Це о. Пантелеймон Саламаха, Протоігумен, о. Климентій Стасів, Генеральний директор видавництва, о. Макарій Солюк, Провінційний Економ, о. Іван Майкович, магістр Крехівського монастиря, о.-д. Іпатій Ващишин, а також о. Роман Безпалько. Такий маршрут, запропонований керівництвом, мабуть, не випадковий. Неназвана війна, яка щодень збирає свої криваві жнива, буде переможена не лишень зброєю, але й молитвою. Тому молитва за наше славне воїнство, за мир стала неодмінною складовою духовної прощі.

Божественна Літургія в храмі Пресвятої Євхаристії, яку отці відслужили в намірі прочан, мудре, натхненне слово Протоігумена з визнанням, з подякою, назавжди запам'ятаються творцям особливого культурного феномену – книги. Слід додати, що о. Пантелеймон з багатьох ділянок своєї праці обрав царину книговидання як пріоритетну, тримаючи видавництво під особливою опікою та плекаючи харизму Чину – поширення Благої Вісті через видавничу діяльність. Його реальна допомога видавництву походить від усвідомлення високої історичної місії Василіянського Чину та від зрозуміння потреби сучасних християн у богословській літературі високого канону.

Ще один неочікуваний дарунок – екскурсія самого митрополита Кир Василія Семенюка, який радо зустрів «місіонерів», розповів історію святого чудотворного місця, історію створення сучасного паломницького центру у Зарваниці, про чуда навернення людей, далеких від Бога. Людина дивовижної посвяти і працездатності, владика, що має безліч обов'язків душпастирських і адміністративних, все ж знайшов для нас час і наостанок з батьківською доброю усмішкою попрощався словами: «Бажаю стрінутися з вами в раю».

Особиста молитва в храмах, перед Чудотворною іконою, прохід по осонценій відпустовій площі, наповнені баклажки животворної водиці завершують наше перебування у Зарваниці.

Небавом в'їжджаємо в славетний Бучач, кожна будівля, кожна вуличка якого дихає минулим, що відображає цілу епоху українства в короткі часи свободи, але головно – під гнітом сусідніх держав та імперій. Минаємо Бучацьку ратушу – унікальну пам'ятку ар-

хітектури, зведену 1751 р. в стилі рококо за проектом відомого архітектора Бернарда Меретина та прикрашену скульптурами «українського Мікеланжело» Й. Г. Пінзеля. Та наша мета – Бучацький монастир Отців Василіян з храмом Воздвиження Чесного Хреста Господнього (1753 – 1770) та дзвіницею.

Роки тоталітарного режиму не пощадили святинь УГКЦ, і Бучацький храм не став винятком. Після виходу нашої Церкви з підпілля зруйнований храм і монастирські приміщення передали господарям. 1990 року до Бучача прибули василіяни о. Іван Майкович та о. Августин Дзюрбан. Їхній внесок у відбудову святині – неоціненний. Отець Іван, що п'ятнадцять років був ігуменом Бучацького монастиря і тепер разом з прочанами прибув до Бучача, радо розповів про реалізовані задуми, зокрема про відновлення та введення в експлуатацію гідроелектростанції. Згадував про часи, коли в Бучач приїздив представник Міжнародного католицького благочинного фонду «Кірхе ін Нот» («Церква в потребі»), який не міг надивуватися ініціативі василіян – мати свою електростанцію. До речі, о. Іван Майкович отримав тоді з рук Президента України Віктора Ющенка високу державну нагороду – орден «За заслуги». Згодом справу відновлення монастиря успішно продовжив ігумен о. Макарій Солюк.

Теперішній ігумен монастиря о. Іриней Гумен радо зустрів працівників видавництва у Хрестовоздвиженському храмі, збудованому в стилі віленського бароко. Він цікаво розповів давню і теперішню історію василіянської святині в Бучачі та подякував колективу ВВП «Місіонер» за співпрацю.

Прочани мали нагоду побувати в Бучацькому колегіумі св. Йосафата при монастирі ЧСВВ. Навчальний заклад має своє неповторне духовне обличчя, даючи випускникам також ґрунтовні загальноосвітні знання. Формування гармонійної творчої особистості, виховання доброго християнина є надзавданням педагогічного колективу у співпраці з Отцями Василіянами. Багато випускників колегіуму знаходять своє покликання в священстві та монашестві.

У трагічну сторінку сучасної української історії, що розпочалася Майданом, вписані також імена випускників Бучацького колегіуму. 20 лютого 2014 року в протистояннях у Києві загинув випускник колегіуму, що навчався тут у 2007 – 2009 рр., талановитий журналіст, вікіпедист Ігор Костенко – ще одна нев'януча галузка українського цвіту у мартиролозі борців за волю Вітчизни. 18 лютого 2015 року на стіні Бучацького колегіуму імені св. Йосафата відкрили меморіальну дошку на його честь.

Незабутній день добіг кінця, і вже мріється про святкування наступного року. А те, що о. Климентій Стасів неодмінно організує для колективу, як робив це стільки років поспіль, свято пізнання Божого і людського творіння – ніхто не сумнівається. Бо він любить людей, а ще переконаний: подорож до святих чудотворних місць лишень додасть колективу «Місіонера» снаги, відповідальності, згуртованості, щоб і надалі служити Богові та Україні високодуховною, мистецькою книгою. ■

В ЖОВКВІ ВІДБУВСЯ ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ З'ЇЗД АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ 2015

Галина ФЕСЮК

У суботу, 21 червня 2015 р., в районному Народному домі м. Жовкви відбувся Всеукраїнський з'їзд Апостольства Молитви, що відбувається щорічно в рамках відзначення празника Пресвятого Серця Христового і на який прибули учасники з різних міст і сіл нашої України.

З'їзд відкрив о. Терентій Довганюк, ЧСВВ, Координатор Апостольства Молитви в Україні, зазначивши, що сьогоднішня війна на Сході Україні ще більше спонукає до спільної молитви за тих, хто боронить нашу неньку – Україну, тому мета Апостольства Молитви – розбудити через молитву живий дух любові до Божого Милосердя.

Опісля зі словами молитви до учасників з'їзду звернувся Протоігумен Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, він закликав усіх завжди пам'ятати головну місію члена Апостольства Молитви – відкривати своє серце для Бога через молитву, і вона завжди буде почутою.

На з'їзді виступили настоятель храму св. Лаврентія о.-прелат Йосиф Легович, голова комісії у справах мирян УГКЦ о. Василь Білаш.

Редактор Василіянського часопису «Місіонар» о. Віталій Попадюк розповів про важливість наповнення матеріалами про Апостольство Молитви журналу «Місіонар», їх вартісне значення для вірян та історію виникнення самого Апостольства Молитви.

Серед учасників з'їзду був журналіст «Радіо Ватикан» Костянтин Чавага.

Цей рік Українська Греко-Католицька церква оголосила Роком Митрополита Андрея Шептицького. Тому й новий номер часопису «Апостольство Молитви в Україні», який я представляла на з'їзді як редактор, теж присвячений цій темі. Завдяки о. Терентію я мала можливість провести презентацію і своєї книги «Із полум'я любові».

Окрім цього, учасники художнього колективу районного Народного дому представили фрагмент духовної програми із творчого вечора «На службі Богові, церкві, народові», присвяченого 150-річчю від дня народження Андрея Шептицького. У виступі взяв участь хор Василіянського монастиря в Жовкві та ансамбль Народного дому с. Купичволя, що виконали твори на духовну тематику.

Найзворушливішим став виступ дитячого театру «Божі діти» з Луганщини, які приїхали з виставою про наочні сьогоднішні події в рідних місцях дітей. Автор вистави – письменниця, що народилася на Луганщині, Ганна Гайворонська, сестра Третього Василіянського Чину Філомена. Саме Філомена кілька років збирала пожертви на будівництво УГКЦ на Луганщині.

На завершення до присутніх вийшов о. Василь Довганюк, який щойно приїхав із зони бойових дій. Священик-волонтер, голова благодійної організації «Діти милосердя», яка допомагає онкохворим.

– Сьогодні я мусів бути тут з вами, – сказав священик, – тому що жива душа мого народу повинна знати, що діється там, на Сході України. А там люди потребують молитви, а тим більше, коли на з'їзді є в основному жінки і матері, чия молитва є дуже важливою і дуже вартісною.

На завершення о.-Протоігумен Пантелеймон Саламаха подякував в особливий спосіб о. Терентієві Довганюку, ЧСВВ, за добре організований з'їзд, а всім побажав жити активною молитвою та з вірою в Боже Милосердя.

Після з'їзду всі учасники пішли до Жовківського Василіянського монастиря на спільну молитву та нічні чування. ■

ДВАДЦЯТЬ ЧОТИРИ ДНІ В ЗОНІ АТО
(Із щоденника капелана, ЧСВВ)

(Продовження. Поч. у №5/2015)

День одинадцятий

Неділя, свято Стрітення. Хлопці повернулися, але не всі. Приїхала БММ медична обстріляна. Пробиті бак, колесо, кузов. Наших п'ятьох хлопців поранило, одного контузило, всі знаходяться в Артемівській лікарні. Я допомагав ремонтувати БММ. Вранці була Служба, свічок поки що не святили, бо неможливо всіх зібрати. Поранених хлопців з Артемівська перевезли до Харкова, один у тяжкому стані. Увечері має бути збір усіх офіцерів і солдатів. Зібрання не було. Увечері на моє прохання полковник М. дав мені добро на поїздку до військового госпіталю в Харкові. Дякую Богові за день.

День дванадцятий

Дякую Богові за ніч. На світанку, о 05:30, я поїхав на легковій машині (Lanos) ще з одним солдатом і підполковником з АТЦ до Харкова. Вони мали свої справи, а ми з солдатом Віталіком пішли у військовий госпіталь провідати наших хлопців. До чотирьох легко контужених нас пропустили без проблем. А командир екіпажу, капітан Артем, у так званій невідложці, куди нікого не впускають. Після мого настирливого прохання, що це мій обов'язок, мене впустили. У нього стан стабільний, але лікар сказала, що важкий. Його сьогодні транспортують літаком до Вінниці. Я з ним хвилин двадцять розмовляв та уділив Єлеопомазання. Він був у шоці, коли мене побачив. Де Слов'янськ, а де Харків. Дякував. Сам він баптист, як мені казали хлопці. Поговорив ще з лікарями, залишив їм освячені свічки, образки, вервички і книжки. Всі медпрацівники були дуже раді. Дякую Богові, що всі хлопці живі. Опісля ми поїхали на завод ім. Морозова по запчастини до БТР. Погода не тішить: пронизливий вітер, мороз (мінус дев'ять), сніг. Нога болить. Обідали ми на заводі в їдальні, було дуже смачно і дешево.

Вертаємося до Слов'янська. Є два пости. Коли верталися, то перед нами навпроти їхав КамАЗ із причепом, і в нього відлетіли два колеса прямо перед нами. Ангел нас охоронив. Погода несприятлива, заметіль. Увечері мав розмову з одним офіцером, він мені годину розказував про те, що його мучить (після таких розмов мені тяжко заснути), обіцяв, що прийде завтра і висповідається перший раз у житті. Я також благословив екіпаж, який має вночі їхати під Дебальцеве. Відтак пішов у казарму до хлопців, вони мене пригощали чаєм і печивом. Розмовляли. Я їм дав по дві стрітенські свічки і образки.

День тринадцятий

На Службі Божій був присутній офіцер Віталій, який в мене два дні тому сповідався, але через виїзди не мав можливості бути на Службі. Вони разом з братом-монахом читали Службу. Після сніданку я пішов в коледж, який знаходиться на території нашої частини. Знайшов директора і попросився час від часу приходити в актовий зал, щоб пограти на фортепіано. Він дозволив, але саме фортепіано дуже розстроєне.

На вулиці сонце і мороз. Нога не перестає боліти. Офіцерам по 36 років, а виглядають на цілих 50. Перед шостою вечора до мене підійшов майор і запитав, чи не хочу поїхати з нашими медиками в Артемівську лікарню: там молодому офіцерові відірвало ногу – і серце то стає, то оживає. Я за дві хвилини зібрав усі необхідні речі і поїхав. Мчали до Артемівська дуже швидко, включивши сирену. Дуже багато на дорогах розбитої військової техніки: танків, БТРів і т. п. Їхали десь 45 хвилин. Коли приїхали, то лейтенант Роман був у операційній, і туди нікого не впускали. Я одягнув габіт, епітрахиль і почав прориватися до операційної. І ось стою біля Романа. Він поранений в багатьох місцях, йому ампутували праву ногу. Я уділив йому тайну Єлеопомазання і дав розгрішення, після чого Роман через втрату крові відійшов у вічність. Йому був 21 рік. Вічна йому пам'ять! Там же я відслужив парастас. Розмовляв з лікарями, залишив їм вервички, стрітенські свічки і образки.

Як ми поїхали, то після нас привезли 170 поранених. Дуже багато вбитих. Доїхали ми до Слов'янська добре. Увечері ще ходив до офіцерів, розказував про Романа і слухав їхні історії спасіння. ■

«...НАВЧІТЬСЯ ВІД МЕНЕ, БО Я ЛАГІДНИЙ І СУМИРНИЙ СЕРЦЕМ...»

Ярослав НОГАЛЬ

Ігор Дубовик дивився телевізор. Передавали блок новин, основною темою яких, вже більше року, була війна на сході України. Знову не обійшлося без втрат. За минулу добу двоє бійців загинуло, а ще десять отримали поранення різного ступеню важкості. «Повільна м'ясорубка, – з болем думав Ігор про цю війну. – Росія потроху підготовує терористів зброєю і людьми, знищуючи інфраструктуру найбільшого промислового регіону країни, широко використовуючи для цього «покидьків суспільства», людей із сумнівним минулим, часто декласованих елементів, а також вербуючи добровольців серед своїх знедолених громадян і військовослужбовців, які не надто переймаються моральною стороною цієї справи, звільняючись так від «людського баласту». А протистоять їм справжні патріо-

ти, цвіт нації, її золотий генофонд. Майже щодня вони гинуть або стають каліками, часто не одержуючи від суспільства, точніше від його продажної влади, належної допомоги, винагороди і поваги».

Ігор відчув, як його серце знову наповнюється люттю, люттю безсилою, коли не може нічого вдіяти, щоб виправити ситуацію.

Наступна передача ще більше підкинула хмизу у вогонь. До студії в прямому ефірі на розмову про допомогу армії в цей важкий для країни час був запрошений ще молодий, добре доглянутий депутат. Ігор склав на грудях руки і навстоячки, іронічно примруживши очі, втупився в екран. На цей раз диктор приємно здивувала його, бо ставила не стандартні запитання, а повела зустріч по-іншому: протиставляла дії людей багатих з діями простих громадян України, які ледве зводили кінці з кінцями. А депутат з провладної партії, бажаючи взяти ініціативу в свої руки, одразу початку почав розповідати, як він переймається становищем наших бійців і яку посильну поміч надає їм, якнайвигідніше показуючи себе і своїх однодумців.

«Ну зовсім як той фарисей у храмі!» – подумав із сарказмом Ігор.

Та наступне запитання не зовсім вписувалось в панегіричний тон депутата. Диктор вказала на його золотий годинник і запитала, скільки він коштує.

– Три тисячі доларів, – дещо збентежено відповів він, але тут же додав: – Я перед тим, як став депутатом, був бізнесменом і купив його на чесно зароблені гроші.

«На тобі зараз почеплено шмоток не менш ніж тисяч на десять «зелених», – знову подумав Ігор. – А простому пенсіонерові потрібно п'ять років відкладати всю пенсію, щоб купити такий годинник».

– Зараз мова йде не про походження ваших статків, – вела далі диктор. – Давайте подивимось ось цей сюжет.

На екрані з'явилась вісімдесятирічна пенсіонерка-інвалід, яка на механічній м'ясорубці перемелювала сало, куплене на мізерну пенсію, а потім відсилала в зону АТО. Коли її запитали, як вона спромоглася на таку малу пенсію ще й допомагати солдатам, із співчуттям і жалем в голосі відповіла:

– Та ми вже тут як-небудь, а їм там, бідним, набагато важче. Як же я можу їм не допомагати?

На екрані знову висвітлилась студія, і диктор запитала:

– Скажіть, вам не соромно було дивитись цей сюжет? Ви, я бачу, навіть не почервоніли від того, що сидите тут, одягнутий в дорогий одяг, з коштовним годинником на руці, а ця бідна бабуся віддає останнє для нашої перемоги?

Ігореві при цих словах згадалася старенька, яка кинула в скарбонку в храмі останні дві лепти.

Депутат вже хотів було відповісти запереченням на ці дошкульні слова, але диктор випередила його.

– Так, так, я пам'ятаю, ви чесно заробили собі на заможне життя. Але хіба вам не закидає совість як людині, як депутату, що має звання народний, носити такі дорогі речі, коли мільйони наших співгромадян опинилися на межі виживання? Може, краще було б продати вашу віллу, «Бентлі», годинник, перейти жити в невелику, але пристойну квартиру, добиратися на роботу велосипедом чи на метро, як це роблять заможні люди на Заході, і на виручені гроші закупити бронежилети, одяг і «берці», прилади нічного бачення, медичне обладнання і ліки для наших воїнів?

Ігор відчув, що ведуча навмисно побудувала це інтерв'ю в такому форматі, щоб висловити свої болючі думки та донести їх до широкого загалу, і був їй за це безмежно вдячний.

– Скажіть, – вела вона далі, – а ви коли-небудь були в зоні АТО?

– Так, звичайно, – радісно схопився за цю соломинку депутат. – В мене є навіть посвідчення учасника антитерористичної операції.

Ведуча дістала папірець і, пробігши його очима, сказала:

– Ви були в Слов'янську вже після його звільнення, тиждень, і так одержали посвідчення, за яке інші часто платять кров'ю. Скажіть, знову ж таки, вам не соромно носити його і хизуватися ним?

Депутат, було видно, вже був не радий, що прийшов на цю передачу. За інших обставин він знайшов би, що відповісти цій, на його погляд, безцеремонній ведучій, але не в прямому ефірі.

Наступне питання стосувалося дітей депутата, які за неповні півроку встигли вже тричі з'їздити на відпочинок за кордон, і то не куди-небудь, а в Емірати, Монте-Карло та Сейшели.

Відчувши, що після цього «інтерв'ю» йому необхідно пройтися, Ігор швидко накинув куртку і пішов, помітно шкутильгаючи, на зупинку, де мав намір сісти в автобус і доїхати до парку. Там він любив гуляти, там йому добре думалося. Зайшовши в салон через передні двері, він показав водієві, ще молодій людині з нахабними очима, своє посвідчення інваліда і хотів був пройти далі, але той затримав його словами:

– В нас посвідчення зараз недійсні.

– В кого це, «в нас»? Це що, ваше приватне таксі? Чи, може, ви не дивитесь телевізор і не читаєте газет, де чітко сказано, що інваліди ІІ групи мають право на безкоштовний проїзд?

– Багато вас тут таких – наробили собі посвідчень і хочете їздити безплатно.

Ігор дістав інвалідність після того, як був поранений в ногу беркутівською кулею під час Революції Гідності в Києві, і слова цього нахаби боляче зачепили його. «А де ж ти був тоді?» – подумав. Він відчув, як хвиля люті знову піднімається в ньому, і, підійшовши до водія, з погрозою промовив:

– Слухай ти, хамуватий шофере, або ти зараз же вибачишся, або я запхаю твою голову між спиці керма і так будеш їздити. Ти ж не знаєш, з якої причини в мене друга група?

Сказавши так, Ігор знав, що за деякий час він пошкодує за свою різкість, але в той момент не міг себе стримати.

Водій тепер перелякано дивився на цього пасажира, який всім своїм виглядом виказував рішучість своїх намірів. Біля водія сидів чи то знайомий, чи то напарник, в очах якого теж світився страх.

– Вибачте, я не хотів вас образити, – пробелькотів переляканий молодик, і Ігор відійшов від нього.

Сівши на вільне місце, він знову думав про свою поведінку. Останнім часом вона почала його дуже непокоїти. Якщо він був свідком чи учасником подій, в яких була присутня криклива несправедливість, чванство чи вивищення одних над іншими, то не міг стримати себе і різко, навіть надто різко виступав проти цього. Він був людиною високою, міцної статури, з добре розвиненими м'язами, тренованим. Захоплення тютюном чи алкоголем для нього були чужі, і дуже мало людей відкрито могли йому протистояти. Він намагався якомога менше дивитись телевізор, бо часто не міг спокійно чути і бачити кричущих порушень, про які розповідали з екрану. Безсила лють охоплювала його, коли говорили, наприклад, про незаконну вирубку лісів в Карпатах, про те, що власники обленерго крутять тарифами, як їм заманеться, про умовні строки для мажорів, коли найменше, що їх мало б чекати, – довгі роки ув'язнення. Зрештою, цих причин було дуже багато, і кожною Ігор глибоко переймався. Він не міг залишатися спокійним, коли навкруг таке творилося. В уяві він часто творив власний суд над тими, які порушували всі існуючі закони, як Божі, так і людські. В уявних покараннях для них він заходив так далеко, що самому іноді ставало страшно. А одного викладача-ловеласа з університету, який використовував своє службове становище, примушуючи студенток виконувати свої нечисті забаганки, про що випадково дізнався Ігор, він так налякав, притиснувши його до стіни туалету того ж таки університету і пообіцявши запхати голову в унітаз і спустити воду, що той мало не втратив свою чоловічу силу і навіть власну дружину уникав щонайменше місяць.

Розумом Ігор усвідомлював, що немає альтернативи щасливого життя, як тільки жити за законами, які дав людині Господь Бог, до того ж, такий спосіб життя можливий, тільки коли ці закони виконуватимуть всі люди, або, хоча б, більшість їх – як це ще називають, «критична маса». Але дійсність свідчила протилежне. І саме приклади цього «протилежного» не могли залишити його в спокої, часом доводили його до такої люті, що він не знав, як заспокоїтись. Прокручуючи в думках історію країни, з гіркотою відзначав: «Одні, незважаючи ні на що, ідуть до кінця в боротьбі за кращу долю, і багато з них своє життя кладуть за це, а користуються їх здобутками, за які заплачено кров'ю, інші: кар'єристи і беззаконники, лукавці, для яких совість – пустий звук». Він щотижня приступав до Сповіді і Причастя, але рідко коли міг причащатися після очищення декілька днів підряд. І саме ця лють була основною темою його сповідей. Він часто читав розділи з Біблії, і найбільше його непокоїли дві основні заповіді – Заповіді Любові. Розумів, що це для нього Ісус сказав: «…навчіться від мене, бо Я лагідний і сумирний серцем, і знайдете полегшу душам вашим». Ігор не раз давав собі слово бути більш терпеливим і тримати себе в руках, відмовляв в цьому намірі молитви, приймав Святі Причастя, але, як тільки ситуація загострювалась, він забував про свої постанови, і емоції знову брали над ним гору.

Одного разу, коли він, пригнічений, ішов вулицею і роздумував над всім цим, йому в голову прийшла думка, що не можна більше зловживати Божим терпінням, сповідаючись з одних і тих самих гріхів, роблячи постанови і обіцяючи поправитись, але в конфліктних ситуаціях забувати про них. Він відчував, що йому все важче і важче ставало не тільки причащатись, а й взагалі ходити до церкви. І все через запальність, яка приносила йому стільки гірких думок. Після цього він став все рідше відвідувати церкву, все рідше сповідатися і, зрештою, вирішив, ходити туди лише в неділі і на свята, як це робить більшість людей.

Був будній день, час вечірньої Служби Божої. Ігор вирішив ще раз зайти до церкви помолитися перед Розп'яттям, підсвідомо очікуючи, що Бог вкаже йому вихід з глухого кута. В церкві, як завжди в будні, було декілька десятків постійних прихожан. Ігор підійшов до Розп'яття і почав гаряче молитися, перепрошуючи Господа і просячи Божого Милосердя про ласку любові, про втихомирення своєї люті, щоб Бог перетворив її на лагідність і сумирність Ісуса Христа. «Ісусе, – подумки промовляв він, – Ти все знаєш і все можеш, Ти бачиш мою біду, переміни мою лиху вдачу, від якої страждаю не тільки я, дай мені хоч маленьку іскорку Твоєї Любові, бо інакше загину…»

Ігор довго так стояв, молячись до Ісуса, а коли підняв голову, побачив недалеко від себе маленьку дівчинку, яка стояла і дивилася на нього. Це був погляд дитини, чистий і невинний. В ньому було і співчуття, і бажання щось зробити для цього засмученого чоловіка, і, головне, в ньому була любов, чиста, співстраждальна, милосердна і тиха. Це була Божа любов. Вони дивилися один одному в очі, й Ігор відчув, що ніби якась мутна пелена спадає з очей. Саме в цей час з-за хмар виглянуло сонце і своїм різнокольоровим промінням, яке пройшло через вітраж, залило місце де вони стояли. Губи дівчинки розпливлись у посмішці, Ігор відчув, що так само вчинив і він. Світ знову став для нього чудовим і радісним, насиченим яскравими різнокольоровими фарбами, а люди, які були в церкві, – милими, добрими і привітними.

Ігор вийшов з церкви, повільно пішов по вулиці, зберігаючи на обличчі ту саму посмішку. І люди, які йшли тротуаром йому назустріч, зустрівшись з ним поглядом і собі, мимовільно, почали посміхатись. Раптом він, ніби щось забув і тепер пригадав, швидко вернувся до церкви і, впавши навколішки перед цим же Розп'яттям, щиро дякував Богові, Який вислухав його благання і знову подарував йому радість життя… ■

ЖНИВА, ЯКІ НАЗАВЖДИ ЗАЛИШИЛАСЯ В ПАМ'ЯТІ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ, м. Бар

В одній палаті районної лікарні лежала хвора бабуся. Коли дізналася, що священик прийшов навідати хворих, то через медсестру попросила його зайти.

Поздоровавшись, отець запитав:

– Будете сповідатись?

– Я знаю… Якщо можна, то будь ласка. Але я б хотіла із вами поговорити, як з доброю людиною. Правду кажучи, я ніколи у своєму житті не сповідалася і не знаю, як себе вести і що маю говорити.

Священик, сівши біля хворої, почав пояснювати про святі Тайни Сповіді і Причастя, а також нагадав про Хрещення, Миропомазання і Оливопомазання, після чого висповідав хвору бабусю. Сповідь була щирою і бабуся Катерина була особливо задоволена, коли прийняла св. Причастя і Оливопомазання.

– Я завжди думала про це, бо знала, що треба сповідатися, а як це робиться, мене ніхто не навчив, а роки швидко пройшли. Ось вже через рік буде мені дев'яносто. Коли я була в Німеччині на примусових роботах під час війни, то там на фабриці працювали з нами дівчата також із Західної України, і ми з ними завжди спілкувалися, вони були греко-католички і відрізнялися від нас тим, що гарно молилися. У кожної дівчини був свій молитовник, а у нас до війни все це було заборонено. Та вони нам давали ці книжечки, і ми також могли читати відповідні до наших потреб молитви. То я вивчила «Отче наш», «Богородице Діво», «Вірую…». Та й ви, бачу, десь із західних країв, бо говорите своєю говіркою. Там я познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком. Він був з Вінниччини, а я з Черкащини. Мої ближчі родичі повмирали, хата згоріла під час війни. Мій Андрій мені запропонував після війни їхати у його подільське село. А після війни люди тут знову пережили ще один голод, але у мене були знайомі дівчата з Німеччини на Західній, то вони допомагали мені. Декілька разів я їздила за Тернопіль і щось привозила додому. А одного разу мене навіть обікрали. І таке було… Тоді нічого не привезла додому. Трохи роздобули грошей на дорогу і знову поїхала, але вже до інших знайомих, аж в Городенку. Але ви знаєте, отче, що Бог всюди мені посилав добрих людей. Мабуть, так вже моя мама випросила у Бога. Спочатку в Німеччині було дуже важко, а потім попала до добрих господарів (баверів), де зустрілась з Андрієм. З ним пізніше мені прийшлось ділити свою долю, довгий час нашого спільного життя. Прожили ми разом дуже добре. Майже все життя я відпрацювала у колгоспній бухгалтерії. Коли людям майже нічого не платили, то мені щось припадало. Ми побудували невелику хату, а коли чоловік помер, то господарку свою я продала і перебралася жити до молодшої дочки до Бару, бо старша дочка у Вінниці проживає на п'ятому поверсі, а це для мене зависоко, важко підніматися. А тепер відчуваю, що і моя свічка догоряє, тож дякую вам, отче, за сповідь.

– А, ви, пам'ятаєте голод в тридцяті роки? – запитував з цікавістю священик.

– Аякже ж, це не можна забути. На старості літ людина живе не тільки сьогоденням, але, як мені здається, – пам'яттю. Не виходить це лихоліття з голови. Я добре пам'ятаю своїх батьків. Мені було тоді вже одинадцять років. Мій бать-

ко Петро приймав участь в Першій світовій війні, а після громадянської війни повернувся до дому. У нас була своя господарка . Трудилися люди день і ніч, обробляли поля, будували хати, і так дороблялися. Батько, крім хати, відбудував хліви, клуню і став господарювати. Продавав різну городину, а за виручені гроші купив коня, придбав різне необхідне знаряддя для обробітку землі: борону, плуг, коси, граблі і всякий інвентар. Була своя в нас худобина.

А коли почалася у двадцять дев'ятому році колективізація, то все це треба було віддати до СОЗу, так називали спільний обробіток землі. Забрали коня, худобину і весь інвентар, який він придбав своїми руками: віз, плуг, борону. В один день ми залишилися без нічого, з голими руками.

Люди відчували, що буде голод. Ходили чутки, що десь по селах все забирають у людей. Багато цьому не вірили. Наша мама заставила батька викопати на городі яму, яку ми засипали картоплею і накрили хмизом. Закопали також декілька мішків пшениці, квасолі і все це замаскували хмизом. Перед Новим роком почались справжні грабунки. Для цього були задіяні комсомольці навіть з інших сіл. Це було вечором. Мороз був до тридцяти градусів. Сніг скрипів під ногами. Нам повідомили сусіди, що до нас направляється «буксирна» бригада, яка все забирає, що попадається їм під руки.

Мама тут же віднесла до сусіда мішок зерна, поставила в клуню і накрила соломою. Туди занесла полотно, одежу і всяке ганчір'я. А муку позав'язувала у вузлики із хусток і поклала у ліжко, де ми спали. Застеливши рядном цю муку, мати положила нас спати. Ще не встигла поховати всього, а на дворі вже гамір, шум і крик. Вдершись до хати, комсомольці почали все виносити. Була місячна ніч, як на долоні все було видно. На ліжку вони помітили розсипану муку, підняли дітей і забрали всі вузлики. Ми розплакалися, але вони не звертали на це увагу і робили свою чорну роботу. Зі скрині все забрали, що було. Навіть з печі забрали горіхи, сухарі. Тоді почали нишпорити по дворі, відкинули хмиз і стали розкопувати картоплю. Хтось мабуть їм доповів, що ми там закопали. На дворі скавулів собака. Картоплю забрали вранці, як розвиднилось. Питали нас, де батько знаходиться. Мама відповіла, що вже два дні не приходив додому, і не знає, де він перебуває. А це все відбувалося перед самими Різдвяними святами.

Запитуєте, куди вони це все звозили? Розказували, що цілу ніч, до самого ранку, все це розвозили грабіжники по своїх хатах, а вранці приїхали за тим, що було закопане в саду.

Відразу після цього почалися арешти. Заарештовували тих, хто виявляв спротив або обзивав владу, будучи незадоволеним своїми злиднями. Батька мого схопили у сусідньому селі, де він переховувався у родичів. Йому закидали те, що він з комори крав зерно і закопував на своїм городі, хоча у нас була своя пшениця. Заарештованих тримали в одній порожній хаті, де майже всі повмирали, а коли п'яний комсомолець, що сторожив їх, заснув, то дехто з них бічними дверима вийшов і поза хату втік. Батько, не заходячи додому, подався на Харківщину, де проживав його шкільний друг, і там влаштувався вантажником на залізничній станції.

У колгоспі почалися весняні роботи. Хто працював у колгоспі, варили для них баланду. До колгоспу був записаний батько, тож маму не хотіли приймати на роботу, а коли вона звернулася до начальства, то їй відповіли:

– Ви не маєте права працювати в колгоспі, бо ваш чоловік є ворогом народу. Ми знаємо, що він під час громадянської був у петлюрівцях, а тепер утік від правосуддя, хіба що розлучитесь, а для цього потрібно написати заяву.

Мама стала перед ними і каже:

– Яке може бути розлучення, коли ми прожили добре між собою, а тепер його вдома немає, і я не знаю де він перебуває?

– Якщо ви не розведетесь, то також будете ворогом народу, і ваші діти, і внуки, так що не затягуйте цю справу. Пишіть заяву вже зараз у нашій присутності.

Коли мати написала заяву і подала начальнику, він тут же підписав, стверджуючи її прохання.

– Завтра заяву занесіть у районний суд, і як все буде вирішено, ми приймемо вас до колгоспу.

Декілька разів ходила мати в район, поки не добилася розводу, і тоді її прийняли до колгоспу, де працювала кожного дня за одну лише баланду, яку подавали на обід. Це була вся платня за роботу. А вона брала з дому горщик, сама не їла, бо старалася щось нам принести, хоч пару ложок. Кожного дня чекали не так матері з роботи, як цієї баланди.

Ми також вдома не сиділи, збирали якісь трави, копали корінчики. Було дуже все це гірке, та коли людина голодна, то все їсть. Коли появилися черешні, вишні, то їх ще зеленими обірвали, так було з яблуками і грушами. Мама часто посилала мене на луг за щавлем, який вона додавала до баланди, щоб не була такою гіркою. Одного разу, коли прийшла на луг, я жахнулася. На стежці лежали три сестрички, з яких одна була однокласниця з четвертого класу. Я її впізнала і заніміла від остраху. Вона була пухла, якби її хтось надув, обличчя синє, аж страшно дивитися. Спочатку я подумала, що вони сплять, але потім зрозуміла, що вони мертві. Та все таки я трохи нарвала щавлю і прийшовши додому, все розказала матері. Відтоді мама вже більше не пускала мене на луг за щавлем, мабуть, боялася, щоб я не наїлась якоїсь трави від чого могла б померти, бо такі випадки часто повторювалися на лузі. Багато дітей повмирали, з якими я навчалася у нашій школі.

Помирали не тільки діти і похилі віком люди, голод косив усіх підряд. Зате «буксирна» бригада робила своє, шукаючи, що в кого забрати. В когось забрали швейну машину «Зінгер», в когось кушетку, в когось дзеркало чи диван, а навіть кращий посуд чи самовари забирали.

І все це ділили, розподіляли між собою під час чергової нічної випивки у одній хаті, де збиралися комсомольці. Ніхто не знав, що там творилося, бо ніхто не наважувався заглянути у вікно. Для таких був готовий «чорний ворон», на який не приходилось довго чекати. Село помирало з голоду, а організатори людського горя веселилися. Одна лише хата на все село всіма вікнами світилася, там пиячили цілу ніч. Шум, верещання, гамір, хтось регочеться голосно, аж заходиться, а хто по-московськи гне матюки. Веселяться комсомольці зі своїх удач. Вже немає чого забирати у селян, але «буксирні» комсомольські бригади знову планують на завтрашній день нові грабунки. На другий день у одної вдови знайшли аж три пляшки зерна, тож гордо несли вулицями села, щоб всі бачили: даремно не ходять, а що в селі ще добавиться одна жертва їх це не обходило. Головне, що вони з «честю» виконують розпорядження партії і уряду. А вдова з дитиною таки померла через декілька днів. Хоронили із запізненням, коли вже неприємний запах відчули сусіди. Найбільше помирали зимою.

Одного пізнього вечора, коли вже ми готовились до сну, у вікно хтось постукав. Ми настрахалися, мама глянула у вікно, відкривши занавіску, побачила жебрака.

– Маріє, відчини двері, це я Петро, що не впізнала?

– Боже, та це ти – і тут же мама вибігла з хати, щоб відчинити батькові двері.

Увійшовши до хати, він став посередині. Ми його не впізнали. Зарослий, худий, очі запали. У рваній одежі батько і був схожий на жебрака.

– Загасіть лампу, так буде краще, щоб, не дай Боже, хтось мене побачив.

Тут мама стала шукати хліба. На жаль, ми все повиїдали, і не було, що дати. Була ніч. Тоді вона накинула на голову хустину і пішла шукати хліба селом. А батько поклав свою кістляву руку на мою голову і став розпитувати. Все, що я знала, розказувала йому, аж тут входить мама:

– У тітки Орини позичила кусочок хліба.

Батько взяв цей хліб, відломивши кусочок собі, і положив на стіл, кажучи:

– Це на сніданок положи дітям.

В хаті не світилося, тільки місяць немов би заглянув у наше вікно і ми бачили один одного. Мати була дуже стривожена. Адже ж їх вже вспіли розлучити, і вона не могла цього висловити, щоб ще більше не зранити серце нашого батька. Нам здавалося, що він захворів, говорив хриплим голосом і час від часу закашлювався, хоча було тепле літо.

У сінях поставила цебрик води.

– Помийся, Петре, освіжися і будеш відпочивати, як бачиш, у нас все нормально. Пережили ми дуже тяжку зиму, багато людей вимерло, та й тепер один за одним вмирають.

Коли умивався батько, мама за цей час підготувала чисту білизну, а потім впала на стіл і залилася сльозами, аж поки тато не підійшов до мами, положивши руки на її плечі, кажучи:

– Не плач, краще помолімось Богові і підемо на відпочинок.

Він перехрестився, і ми всі разом молилися, потім батько виліз на горище, де він перебував до самої зими, зробивши собі там в соломі сховок. Мама з ранку до пізнього вечора працювала на колгоспних полях. Тільки вечором могла зустрітись з батьком на горищі, де він переховувався. Вона варила баланду, а я подавала щодня батькові, а також пекла паляниці з акації і корінців різних рослин.

У житті все проминає, і добро, і зло, як сон, відходить у забуття. Заарештували навіть голову колгоспу. За що, ми так і не знали, хоч дуже він був вірний партії, а нас вважав ворогами народу. Тепер і він став ворогом народу. І таке бувало, мабуть, так, щоб люди не розуміли, що до чого.

Тоді батько зліз з горища, де він переховувався, а мати мусіла полагодити з новою владою, що він є її чоловіком, і не говорила, що їх розвели. До колгоспу батька на роботу так і не приймали, то він влаштувався на роботу в лісі, заготовляв дрова. Під час репресій у тридцять восьмому році два рази приходили за ним, але його не було вдома, а то знову би забрали. Потім почалася війна, пішов на фронт. Всю війну пройшов, з ранами, покалічений повернувся до дому. Потім вони переїхали жити до нас, на Поділля, бо, як я вам розказувала, хата наша під час війни згоріла. ■

При написанні цього оповідання було використано матеріали із газети «Літературна Україна», N 20, 2015р., «Зі щоденних записів».

АРХИЄРЕЙСЬКА СЛУЖБА БОЖА В КОЛИШНЬОМУ УМАНСЬКОМУ ВАСИЛІЯНСЬКОМУ МОНАСТИРІ

За велінням Блаженішого Верховного архиєпископа Святослава, священники Київської архиєпархії на свято Пресвятої Євхаристії збираються на спільну Службу Божу, щоб подякувати Богові за дар священства і вимолювати Божої ласки для майбутньої праці на теренах Центральної України. Цього року, а це було 11 червня, з'їхалися священики Київської архиєпархії до Умані, де відправили архиєрейську Службу Божу на подвір'ї Василіянського монастиря Святої Покрови, її очолив Преосвященіший Владика Йосиф Мілян. Близько 100 священиків приймали участь у служінні святої Літургії. З отців-василіян були Тома Кушка, Рафаїл Стефурак, Іван Майкович і я, Мелетій Батіг. На Службі Божій була присутня нечисленна новостворена громада, яку очолює адміністратор о. Дмитро Белей. Це, можливо, була перша Свята Літургія на території монастиря за мучеників, отців і братів-василіян, які загинули під час кровавих подій Коліївщини.

Пригадую собі, коли я переїхав до м. Бару, то відвідуючи Львів, мені було приємно зустрічатися з о. Дам'яном Богуном. І перше, що він запитував, це було:

– А ви були в Умані? Це недалеко від Вінниці.

– Ні, не був. Як недалеко? Від нас сягає аж 240 кілометрів, а в мене немає транспорту.

– Все-таки поїдьте, хоч автобусом, і помоліться за наших мучеників.

Після такої розмови, ми переходили на інші теми. Так було декілька разів. А коли о. Дам'ян Богун приїхав на освячення храму в Бар, то також пропонував мені поїхати до Умані. Він, мабуть, вимагав від мене відвідин уманського василіянського монастиря тому, що сам там побував ще в дев'яностих роках. Про це він мені зворушливо розказував:

– Я приїхав до Умані в габіті і прийшов на подвір'я монастиря, який побудований буквою «П». Оглянувши монастир, вирішив помолитися на подвір'ї. Накинувши на голову каптур, відійшов від всього, що є навкруги. Я вперше тут молився за наших мучеників. Сльози виходили з повік, бо сам пережив знущання під час арешту, а потім заслання. Але наші попередники віддали щось більше – своє життя. Біля мене проходили люди і, дивуючись з мене, говорили між собою:

– Так тільки монахи моляться.

А коли вони виходили із монастиря, то вже на вулиці говорили іншим, що у дворі молиться якийсь монах без бороди, мабуть, уніят.

Не знаю, скільки пройшло часу, може, більше години, і я піднявся з колін. Тоді вони стали розпитувати мене: хто я, звідки і пощо я сюди прибув. Я про себе все докладно розповів, що я отець-василіянин і прийшов помолитися над своїми попередниками, які тут були замучені. Тоді вони мені кажуть:

– Залишайтесь з нами, ми вам знайдемо житло, а ви будете молитись за нас, за наше здоров'я, бо ми відійшли від Бога вже давно і не вміємо молитися. Тож будете нас навчати, як ми повинні молитися. Я їм пообіцяв, що, як на це Божа воля, то Отці Василіяни знову повернуться до монастиря. Тоді вони дуже мене просили, щоб ми там були.

Та, на жаль, наша Василіянська управа не дуже бажала, щоб наші отці були в Умані. Треба нам молитись, щоб Боже Провидіння зарядило так, щоб ми знову повернулися у свій монастир. А ви, отче, обов'язково відвідайте це місце в Умані і моліться в цьому намірі.

З цього часу минуло майже двадцять років, і мені випала така честь бути учасником торжественної Служби Божої. Отці одягалися у ризи в колишніх келіях монастиря, в яких справді відчувається дух молитви. Про це говорили дехто з отців, дивлячись на метрові стіни великої будівлі.

Я відправляв Службу Божу в інтенції за упокій братів і отців-василіян. Цікаво, що у своїй уяві я бачив від читання Євангелія до Святого Причастя блаженної пам'яті ісповідника віри о. Дам'яна. Він молився на колінах перед вівтарем зі сльозами на очах, коли владика з усіма священиками служили Святу Літургію. У мене також були постійно сльози. Відчуття, які прийшлось пережити, не можна розказати чи пояснити. Пізніше, після служіння, огорнула мене якась виняткова радість. Це видіння неможливо забути. Я навіть про це розказував усім отцям і владиці Йосифові під час конференції, яка відбулась в Уманському університеті садівництва.

В кінці конференції Владика Йосиф пояснив ситуацію, яка склалася з монастирем Отців Василіян на сьогодні. Є можливість отримати центральну частину, яка ще не приватизована, де можна було б зробити церкву з куполом, подібну, як це є в Барі, а також отримати келії для проживання отців і братів. Нинішня влада може в цьому нам піти на зустріч і сприяти.

Для здійснення таких бажань потрібна добра воля управи Василіянського Чину, а найперше щира молитва не тільки отців і братів, але й мирян нашої Греко-Католицької Церкви. «Просіть, і дасться вам, стукайте, і відчинять вам» (Мт. 7:7). Надіємося, що знайдуться у нашому Чині отці і брати, які знову започаткують духовну і місійну працю у славному місті Умані. ■

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

Шановна редакціє «Місіонаря»!

Завдяки Вашому часопису я розміщувала подяку Господу Богу і святим. Дякую.

Хочу у вашій рубриці «Подяка лине до небес» подякувати Господу Богу, Ісусу Христу, Діві Марії і св. Юді-Тадею за постійну допомогу і вислухані молитви та всі ласки, які отримуємо з родиною.

Проць Оксана,
с. Речичани, Городоцький р-н, Львівська обл.

На сторінках Вашого журналу хочу висловити найщирішу подяку Андрею Шептицькому, св. Юді Тадею, св. Миколаю Чарнецькому, Матінці Божій, Душам в чистилищі, які найбільше опущені і потребують допомоги, за вислухані молитви. Я працевлаштована!

Закликаю всіх молитися до цих святих. А особливо за душі в чистилищі. Вони завжди допомагають в безнадійних і важких обставинах.

п. Леся, м. Львів

Хочу подякувати через Ваш часопис Ісусу Христу, Матінці Божій і всім святим за вислухані молитви в скрутний час, при хворобі та в різних життєвих ситуаціях. Моліться з вірою – і Господь вислухає завжди.

З вдячністю, чл. Апостольства Молитви
Мирослава Здерка,
Львівська обл., Сокальський р-н, смт. Жвирка.

Хочу скласти щиру подяку через часопис «Місіонар» Господу нашому і Пресвятій Богородиці, апостолові св. Юді-Тадею, св. Антонію за вислухані молитви. Хочу виконати обіцянку, написавши у ваш журнал подяку за велику поміч в отриманні багатьох ласк, всім святим за вислухані молитви і за допомогу в складних обставинах життя, за всі отримані ласки і дари, за їхню опіку наді мною і над моєю родиною. Віддаю Богові низький поклін, і честь, і славу. Хочу звернутися до всіх: моліться щиро. і ваша молитва буде вислухана. Ніколи не сумнівайтеся у святості і можливостях допомоги св. Юди-Тадея і св. Антонія.

п. Галина, м. Старий Самбір, Львівська обл.

Висловлюю щиру подяку Господу Богу, Матері Божій, св. Юді-Тадею, св. Партенію та всім святим українського народу за вислухані молитви і просьби у віднайденні важливих документів. Просимо Божих ласк і здоров'я для родини і дітей, миру для України.

Ребець Оксана, м. Жовква, Львівська обл.

Слава Ісусу Христу!

Хочу подякувати Господу Ісусу Христу і Пречистій Діві Марії за повсякчас вислухані молитви. Я обіцяла, що напишу до вашого журналу, коли щасливо народиться моя дитина. І Господь допоміг мені, бо попри всі випробування (мені робили Кесарів розтин, вона народилася з малою вагою, недоношена, і три тижні була під постійним наглядом лікарів) в мене здорова дитина, їй уже 4 місяці. Маю ще двох старших синів, чоловіка, і, коли дивлюся на них, дякую Господеві за сім'ю.

Дякую, Господи, що Ти дав мені добрих батьків, сестру, друзів, що допомогли у важку хвилину і фінансово, і морально, дякую за їхні молитви. Також дякую святим, до яких я зверталася: Діві Марії Зарваницькій, св. Йосифові, св. Герардові, св. Юді-Тадею, св. отцю Піо, св. Шарбелю, св. Іванові Павлу II.

Хочу сказати, що попри всі наші невірності, гріхи, часом сумніви і недовір'я Господь любить нас і завжди допоможе, навіть в здавалося би безвихідних ситуаціях, якщо ми покаємося і попросимо про допомогу. Дякую, Господи, за все, що Ти дав мені, будь милостивий і помилуй нас, грішних.

Ірина, Львівська обл., Жовківський р-н

Дорога редакціє «Місіонаря»!

Від щирого серця хочу висловити подяку Господу Богу, Ісусу Христу Матері Божій, св. Антонію Падевському, св. Йосифу, св. Юді-Тадею, до яких щодня молюся, за допомогою в опіці наді мною і моєю родиною. Низький поклін Вам за отримані ласки благодаті.

Сердечно вдячна служителям монастиря св. Апп. Петра і Павла м. Дрогобича о. Павлу, о. Андроніку, о. Івану, о. Назарію, о. Інокентію, сестрі Михаїлі. Віддаю Вам поклін і славу. Дякую за те, що Ви є. Многії літа!!!

З повагою, Ірина, м. Дрогобич, Львівська обл.

УВАГА! ПРИЗИ!
Надсилайте свої правильні відповіді на адресу нашої редакції до 10.08.2015 *та отримайте* ПРИЗ!

КРОСВОРД «АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ»

Присвячений до 150-річчя від дня народження Митрополита Андрея Шептицького

(Три крапки замініть словом із книги «Митрополит Андрей Шептицький. 365 днів з Великим Митрополитом. Роздуми на щодень»)

Підготувала Леся ШТИКАЛО

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 2. Кожний рік – це … Божий. Кожний рік – це сприятливий час, даний Богом, який запрошує нас чинити добро. 5. Побожні люди знають: що хто їсть той хліб і п'є те вино, до якого перед хвилею запрошував священик, той воскресне в останній день на вічну славу і … . 8. Тому серед терпінь і болів, дорогі …, не опускайте рук! Нехай вашим гаслом буде слово «Отченашу»: «Да буде воля Твоя». 9. Установа з певним штатом службовців і адміністрацією, що працюють в якій-небудь галузі освіти, науки, культури. 12. Кожний …, як довго лишається самою теорією, хоч сам у собі і найдосконаліший, ще не є звершений практикою і досвідом життя. 13. Пам'ятайте й те, що ваша хата є першою і найважнішою школою, в якій діти ваші мають навчитися любити Бога й людей. А якою буде ця …, такою буде, очевидно, й наука! 14. Ми, християни, повинні ще ліпше держатися своєї святої віри! Бо вона куплена нам кров'ю Ісуса Христа! Тисячі й мільони християн пролили … за неї з любові до Христа! 15. Яке чудне і яке миле те життя, котре дає нам … Христос. 18. А з цим благословенням розростешся, Мій Рідний Народе, в … великий і могутній, багатий і щасливий, у народ віруючий, побожний і моральний, у народ святий! 19. Яке безконечне щастя, яке … для наших душ, що можемо з такими людьми приставати і кожної днини в році приймати від двох із них науку в щоденних Апостолах і Євангеліях! 22. Зла … – це правдива небезпека, передусім для молодих. 23. Людина, що здає собі справу, як дуже Бог полюбив її і скільки вчинив для неї, а до того, …, яка хоч трохи зрозуміла, яким добрим є Бог сам у собі, не може не любити Його! 24. Коли молитеся спільно у своїй хаті, … гостить серед вас.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Боже синівство – то фундаментальна правда християнства, це дар Ісуса Христа, це прямо цілий Новий Завіт, … благодаті та любові. 3. Розгляньтесь тільки довкола себе та пошукайте … поміж людьми. А чи знаєте де зможете найти це щастя, і цю силу? Отже, лише там, де царює любов! 4. І хто ж може сказати про себе, що має Божий …? 6. Святий … Ілля був трохи в подібному положенні, як тепер ми. 7. Тоді покинеш гріхи й доброю сповіддю навернешся до нового життя, а Бог, милосердний …, прийме тебе у святім Причастю Христового Тіла і Христової Крові; обійме, пригорне до серця, піднесе, очистить, освятить, потішить і скріпить. 10. … Господа нашого Ісуса Христа най буде завжди з вами. 11. Коли привикнете до того, щоби в кожній біді вдаватися до Ісуса Христа, то не раз, а сто разів досвідчите … Христової любові. 16. Самі не будете знати, коли зачне поволі горіти у ваших серцях небесний … Божої любові, і буде очищувати, освячувати, і підносити ваші серця до Бога, у Котрого знайдете по смерті вічну радість і щастя. 17. І якою буде Ваша …, таким буде й те виховання, яке подаватиме своїм дітям! 20. Людське життя – неоцінений …, передусім для батьків, а відтак для родини і цілого народу. 21. Християни самі не раз не здають собі справи, яку величезну силу дає їм у житті ця коротенька, а така глибока та премудра заповідь Божа про …!

Відповіді на кросворд, опублікований у №6/2015:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 7.Жовква. 8.Розділ. 9.Трапеза. 11.Сповідь. 12.Вільнюс. 14.Охорона. 16.Офіра. 17.Любов. 20.Творець. 21.Правило. 23.Гімн. 24.Дар. 25.Ісус. 26.Благодать. 27.Бій.
ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Поклін. 2.Зозуля. 3.Голос. 4.Батько. 5.Правда. 6.Пісня. 10.Пророк. 13.Відвага. 15.Обеліск. 18.Неоніла. 19.Радість. 22.Заповідь.

Правильні відповіді на кросворд № 6/2015 надіслали:

БАМБУРАК Андрій, м. Чортків, Терноп. обл.
ЛУЩ Марта, с. Великі Глібовичі, Перемишлянський р-н, Львів. обл.
ОЛЕНЯК Ольга, с. Поповичі, Мостиський р-н, Львів. обл.
ПАВЛІШАК Степан, м. Самбір, Львів. обл.
ЯРИМОВИЧ О.М., с. Крупське, Миколаївський р-н, Львів.обл.

ВІТАЄМО ПЕРЕМОЖЦІВ!

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

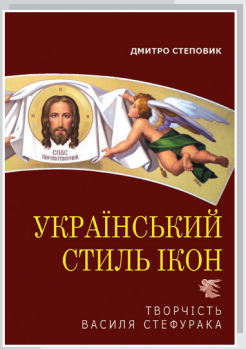

Дмитро Степовик

УКРАЇНСЬКИЙ СТИЛЬ ІКОН

Творчість Василя Стефурака

Поряд із дослідженням давніх українських ікон у таких своїх монографіях, як «Історія української ікони X–XX століть», «Іконологія й іконографія», «Мистецтво ікони: Рим, Візантія, Україна» та інших, відомий іконознавець академічного плану Дмитро Степовик досліджує останнім часом і сучасне ікономалярство, численні цікаві процеси, які відбуваються в ньому. Прицільну увагу доктор мистецтвознавства, професор, академік Дмитро Степовик зосереджує на засобах використання сучасними творцями ікон давніх мистецьких світових стилів, які нібито «забули ся», але в яких таїться потужна енергія саморозвитку в нинішніх умовах на ґрунті мінливих естетичних поглядів. Незмінна, канонічна, традиційна іконографія плюс оновлені засоби «старих» стилів візантинізму, романського стилю, ґотики, ренесансу, бароко, класицизму – ось провідна лінія досліджень автора. У пропонованій книзі вченого тезу про стильовий характер української ікони розкрито на прикладі творчості ікономаляра з Прикарпаття Василя Васильовича Стефурака – майстра з неповторною особистою манерою малярства ікон. У його творчості останніх тридцяти років відбувається справжнє відродження класичної української ікони. Розраховано на культурологів, мистецтвознавців, студентів мистецьких і духовних навчальних закладів, священиків, шанувальників сакрального мистецтва.

ISBN 978-966-658-331-7, 338 с., 210 х 270 мм., тверда опр.

Св. Бонавентура

ЖИТТЯ СВ. ФРАНЦИСКА АСИЗЬКОГО

Ця книга відкриває читачам один із кращих творів ве¬ликого філософа та богослова св. Бонавентури. У життєписі засновника чернечого ордена автор віддає шану своєму дру¬гові та духовному батькові Франциску Асизькому. Уникаючи хронологічного опису подій та виходячи з особистого знання про святого, св. Бонавентура пише про св. Франциска як про скромного вбогого чоловіка з італійського міста Асиж. Святий Франциск по-особливому пізнав любов Господа Ісуса Христа та прикладом чеснотливого життя доніс цю істину людям. Книга описує неймовірну святість Франциска та запрошує усіх чита¬чів за прикладом святого зустрітися з Богом.

ISBN 978-966-658-335-5, 168 с., 145 х 200 мм., м'яка обкл.

о. Василь Мендрунь, ЧСВВ

КАТЕХИТИЧНІ СОКРОВИНКИ

Книга 1

«Катехитичні сокровинки» побудовані переважно на висловах святих, які поет подає в поетичній формі, по-новому осмислюючи та осучаснюючи їх.

ISBN 978-966-658-333-3, 104 с., 130 х 200 мм., м'яка обкл.

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,

тел.: 0952602157, 0968267791, (032) 255-46-45
http: www.missioner.com.ua
redakzia@missioner.com.ua

ВІТРАЖІ
на склі

Вікно – очі будівлі.
Зробіть Ваш погляд на світ яскравішим!

ВИГОТОВЛЕННЯ та УСТАНОВЛЕННЯ
вітражів будь-яких розмірів у храмах, каплицях, будинках.

Виконуємо всі види робіт:
проектування, виготовлення, встановлення вітражів у герметичні склопакети та конструкції ПВХ, алюмінію.

РЕСТАВРАЦІЯ
старих віконних конструкцій

Звертайтесь за тел.: 067-307-13-39
093-006-1-007
art.stail.lviv@gmail.com

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
НАШ КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС
“МІСІОНАР”!
Передплатний індекс – 23959
У нашому часописі Ви можете розмістити свою рекламу. Звертайтеся!
НАШІ КОНТАКТИ: тел. (032) 255-38-15, e-mail: misionar@ukr.net